

Odmeri iz naše doline

**Šolsko glasilo učencev Osnovne šole
dr. Ivana Prijatelja Sodražica**

Odmeri iz naše doline

2021/2022

Šolsko glasilo učencev Osnovne šole dr. Ivana
Priatelja Sodražica

ODMEVI IZ NAŠE DOLINE: Glasilo učencev Osnovne šole dr. Ivana Prijatelja Sodražica

IZDAJA: OŠ dr. Ivana Prijatelja Sodražica

OBLIKOVANJE: Nika Jakopin

UREDNIŠTVO: Ana Porenta in Nika Jakopin

LEKTORIRANJE: Ana Porenta in Lucija Petelinšek

LITERARNI IN LIKOVNI PRISPEVKI: učenci Osnovne šole dr. Ivana Prijatelja Sodražica

MENTORJI LITERARNIH IZDELKOV NA RAZREDNIH STOPNJI: Klavdija Janež, Marija Pakiž, Klara Petrič Klančar, Eva Kebe, Katarina Žagar, Anja Juvanec, Milena Bracovič, Ana Porenta, Angelca Pucelj, Suzana Voštič in Melanija Arko.

MENTROJI LIKOVNIH IZDELKOV NA RAZREDNI STOPNJI: Klavdija Janež, Marija Pakiž, Klara Petrič Klančar, Eva Kebe, Katarina Žagar, Anja Juvanec, Milena Bracovič, Ana Porenta, Angelca Pucelj, Suzana Voštič in Melanija Arko.

MENTORJA LITERARNIH IZDELKOV NA PREDMETNI STOPNJI: Lucija Petelinšek in Danijel Dolinar

MENTORICA LIKOVNIH IZDELKOV NA PREDMETNI STOPNJI: Nika Jakopin

ŠOLSKO LETO: 2021/2022

TISK: Kamitex d.o.o.

SLIKA NASLOVNICA: Anja Pogorelc, 7. a

»Zares srečen je človek,
ki ostane trden v preizkušnjah in težavah.»
(J. pismo 1, 12)

Spoštovani.

Izteka se še eno šolsko leto. Globalna epidemija koronavirusne bolezni je spodbudila številne spremembe na področju izobraževanja. Skupaj smo se trudili, da smo kljub zdravstveno-higienskim omejitvam lahko uresničevali program življenja in dela šole.

Znova je priložnost, da pogledamo na dosežene cilje, ki si jih je vsak izmed nas zastavil na začetku. Večina se lahko s ponosom veseli doseženih uspehov. Mnogi ste stkali nova prijateljstva, se preizkusili v novih in neznanih aktivnostih, se naučili igranja na instrument, dobili najrazličnejše izkušnje, doživeli marsikaj lepega.

Kako bogat je bil letošnji šolski utrip, ste pokazali z besedno in likovno umetnostjo v tokratnih Odmevih iz naše doline. Veselim se že njihovega branja in želim veliko prijetnih trenutkov tudi vsem tistim, ki jih bodo odprli.

Naj življenje nikoli ne postane prazno, zato se igrajte z besedami še naprej – ob branju ali pisanju. Uživajte tudi v likovnem izražanju.

Pred nami so znova počitnice. Naj bodo sproščene in vzemite si čas za igro in vse, kar vas veseli in osrečuje. Narava nam nudi številne priložnosti za igro. V njej se nam igrače in igralne možnosti kar same ponujajo. Zakaj jih ne bi izkoristili?

Ne dopustimo, da bodo televizija, računalnik, video igre in igralni avtomati nadomestili starše. Še posebno v poletnih mesecih, ko se odpravljamo v naravo, na morje, v hribe, ...

Patricia Clifford je zapisala: »Delo bo počakalo, da boste otroku pokazali mavrico, toda mavrica ne bo počakala, da opravite delo.«

Naj vas navdušenje nad življenjem spremlja še naprej na vsakem koraku. Srečno vsem na vseh poteh.

Majda Kovačič Cimperman, ravnateljica

ŠOLSKE PREŠERNOVE NAGRADE 2022

Na osnovni šoli dr. Ivana Prijatelja Sodražica smo se v petek, 4. februarja, poklonili Prešernu in drugim ustvarjalcem. Pripravili smo kulturno prireditev ob sodelovanju učencev šole, ki so pokazali svojo ustvarjalnost na glasbenem, besednem, dramskem in plesnem področju. Tokrat je bila prireditev drugačna, saj smo točke kulturnega programa vnaprej posneli in jo spremljali na daljavo preko MS Teamsov. Žal se nismo osebno srečali na prireditvi v dvorani, tudi razstavo likovnih izdelkov v avli šole smo občudovali preko posnetka in tudi podelitev Šolskih Prešernovih nagrad smo izpeljali drugače. Verjamem, da smo tudi na takšen način začutili pomen kulturnega praznika.

V današnjem hitrem tempu življenja pa še obstajajo otočki, ki so polni sanj, idealov, otroških misli in prešernega nasmeha otrok. Ta otoček je v šoli in tudi v šoli na daljavo. V šoli, ki je polna zahtevne snovi, učenja in trdega dela, kjer se vsemu navkljub skrivajo sanje, nagajivosti in iskrice v očeh, kjer kar naprej iščemo vezi med ljudmi. Kulturna prireditev ob Prešernovem dnevu je znova dokaz, da lahko stkemo niti med seboj tudi drugače.

Ob slovenskem kulturnem prazniku se podeljujejo Prešernove nagrade za dosežke na področju kulturnega ustvarjanja.

Na naši šoli smo že šestnajstič podelili ŠOLSKE PREŠERNOVE NAGRADE in se zahvalili šestnajstim devetošolcem za njihov prispevek in sodelovanje na šolskih in občinskih kulturnih prireditvah v času osnovnošolskega izobraževanja. S svojo ustvarjalnostjo so pustili poseben kulturni pečat šoli in kraju.

Šolske Prešernove nagrade 2022 so prejeli:

Tilen Adamič, Lana Arko, Maja Debeljak, Hanna Kordiš, Sara Lavrič, Zina Lovšin, Glorija Lušin, Anej Mehmedović, Lana Oblak, Matej Osojnik, Nik Petrič, Jerca Piršič, Jana Turk, Tjaša Šijanec, Zala Zabukovec in Laura Zajc.

Tudi letos smo v pripravi na slovenski kulturni praznik izpeljali tradicionalni šolski likovni projekt z motivi slovenskih žena. Likovna naloga je bila poustvarjanje likovnega motiva slovenskih žena, povzeta po znanih slovenskih umetnikih in umetnicah (od Matevža Langusa, Jurija Šubica, Jožefa Petkovška, Matije Jame, Maksima Sedeja, Ferda Vesela, Antona Kosa, do Ivane Kobilice in drugih). Z razstavo likovnih del učencev (t. i. zinov) ob kulturnem prazniku v avli šole predstavljamo sodobno obliko umetniškega ustvarjanja. Nastal je čudoviti mozaik zinov, ki je bil vreden ogleda.

Avtorje najboljših izdelkov smo nagradili s priznanjem in z obiskom kulturne prireditve – predstave v Ljubljani. Nagrajenci letošnjega projekta so:

iz 6. a razreda: Leila Strac, Eva Škulj, Tinkara Arko in Loti Henigman

iz 6. b razreda: Kiara Oblak, Primož Žgajnar, Neja Mehič Kersnič, Tjaša Oražem in Tamara Gornik

iz 7. a razreda: Lija Putre in Neja Prilesnik,

iz 7. b razreda: Veronika Bačnik, Maria Cohanska, Klara Pintar

iz 8. a razreda: Iza Debeljak, Neja Cvar, Nika Cvar, Jan Divjak, Maks Petrič, Manca Levstek,

iz 8. b razreda: Evgen Indihar, Mark Adamič, Ajda Klun in Jernej Glavonjič

iz 9. razreda: Jerca Piršič, Lana Oblak, Tilen Adamič, Zala Kovačič, Zala Zabukovec, Zina Lovšin, Sara Lavrič, Tjaša Šijanec, Izak Oražem, Matic Lavrič, Jan Košir, Timotej Arko, Laura Zajc in Hanna Kordiš.

S šolskim likovnim projektom smo tokrat poskrbeli za podrobnejše spoznavanje slovenskih umetnikov in umetnic, spoznali njihov umetniški pogled in likovno izražanje motivov slovenskih žena, ki so pustile pomemben pečat v kulturi življenja skozi čas.

Majda Kovačič Cimperman, ravnateljica

1.a se predstavi

Prvošolci poznajo že vse velike tiskane črke, spretno računajo do 20 in berejo. Med šolskim letom so pri slovenščini pripravili govorni nastop o sebi. Ker ob koncu šolskega leta že sami sestavijo in zapišejo kratke preproste povedi, ali celo krajše besedilo, so se odločili, da vam svoje opise tudi predstavijo. Opise oseb so dopolnili z zanimivimi ilustracijami.

Učiteljice Klavdija Janež, Marija Pakiž in Klara Petrič Klančar ter učenci 1. a razreda.

JAZ SEM MILA

JAZ SEM MILA. PIŠEM SE ARKO.
 MOJE DRUGO IME JE ALMA. ŽIVIM
 NA SIEMENSKI CE STI. STARA SEM 7
 LET. HODIM V 1. RAZRED. IMAM RJAVE
 LASE IN ZELE NOMODRE OČI. MOJA
 SESTRA JE KLARA. S KLARO
 SKUPAJ BEREVA KNJIGE. DOBRO
 PLEŠEM S KLARO. IMAM
 PRIJATELJA ŽANA. MOJA IGRAČA
 JE KUŽARADA HODIM DO
 CERKVICE. RADA LOVIM ŽABE IN
 JEM ŽABJE KRAKE. NE MARAM
 SLADOLEDA. MOGOČE SE BOM

PRIJAVILA NA MAŽORETE.

JAZ SEM NEŽA

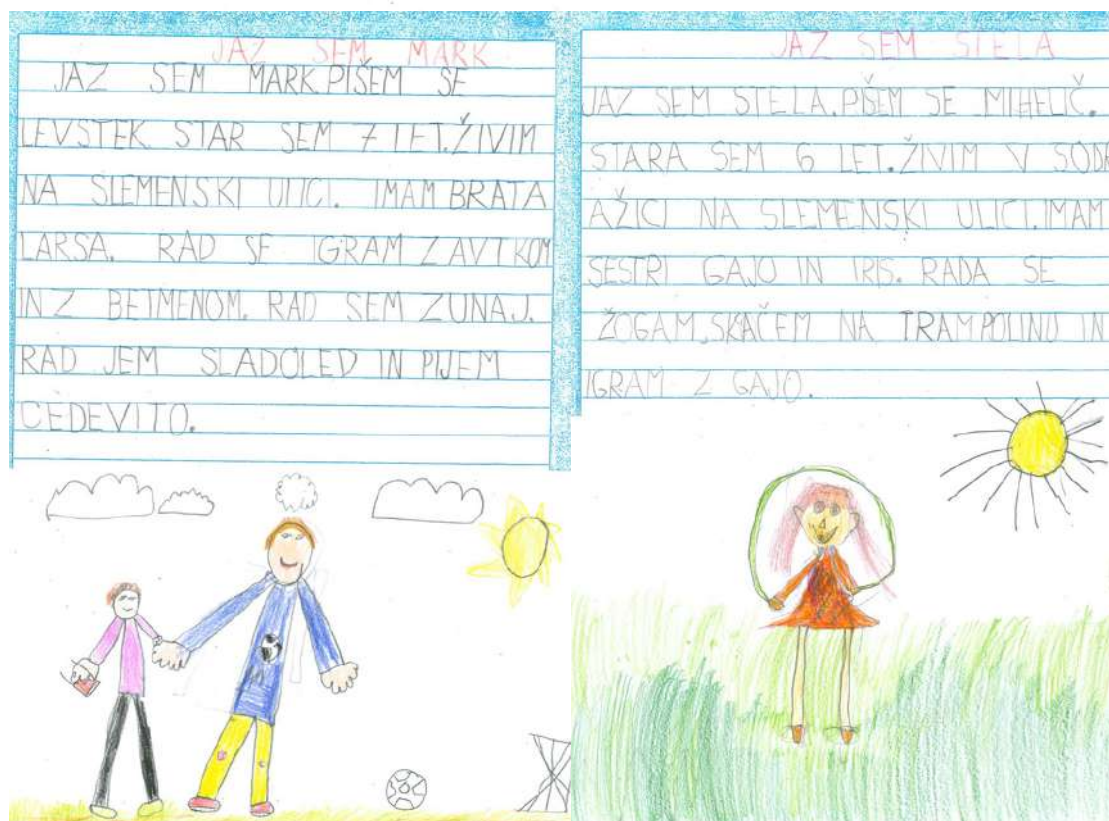
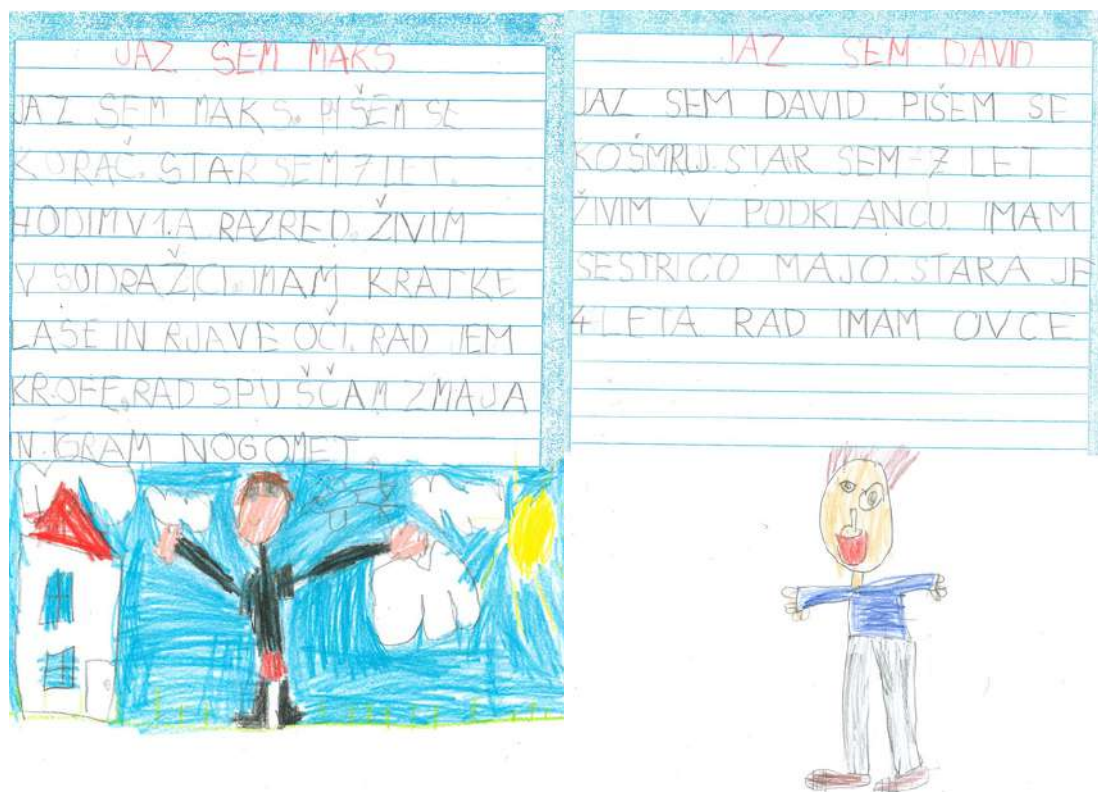
JAZ SEM NEŽA. PIŠEM SE CVAR.
 STARA SEM 7 LET. HODIM V 1A
 RAZRED. RADA SE IGRAM Z NIKO IN
 ZALO. RADA SE IGRAM TUDI Z MOJO
 MUČO. RADA HODIM V ŠOLO. NAJRAJE
 JEM POHAVO MESO. RADA SE IGRAM Z
 DAŠU. NAJRAJE PA IGRAM ENKO.

JAZ SEM AURORA

JAZ SEM AURORA. PIŠEM SE
 CIFER GREBENC. ŽIVIM NA
 ZAVRTIH. IMAM SESTRICO
 JULIJO. Z MOJO SESTRICO SE
 IGRAVA ZA ŠOLO. IMAM RJAVE
 OČI IN RJAVE LASE. OBLEČENA
 SEM V RAZLIČNA OBLAČILA.
 IMAM DOLGE LASE. RADA IMAM
 PSE IN RADA IŠČEM
 ŠTRIPERESNE DETELJICE.

JAZ SEM ŽAN
JAZ SEM ŽAN. PIŠEM SE
KOVAČIČ. STAR SEM 7 LET.
IMAM BRATCA JANA. RADA
SKAČEM PO TRAMPOLINU.

JAZ SEM TJAŠA
JAZ SEM TJAŠA. PIŠEM SE
PINTAR. STAR SEM 7 LET. ŽIVIM V
TPOVŠIČ. IMAM 2 SESTRICI. KLARO
IN TEO. RADA SE VOZIM S
KOLESOM IN SKAČEM S
KOLEBNICO. RADA SE IGRAM S
SESTRAMI. RADA PIJEM VOJVO IN MLEKO.

JAZ SEM DASA
JAZ SEM DASA. PIŠEM SE
ORATEM. STAR SEM 6 LET. HODIM V PRVI A
RAZRED. ŽIVIM V JAVOVCI.
IMAM DVE SESTRICI. IMAM RJAVE
LASE. RADA JEM PICO. RADA SE
IGRAM Z MUCKOM.

JAZ SEM MARK
JAZ SEM MARK. PIŠEM SE
PINTAR. VESEL. ŽIVIM V SODRAŽICI.
STAR SEM 6 LET. IMAM KRAJKE
RJAVE LASE. OČI IMAM RJAVE.
RADA IGRAM NOGOMET, SE LOVIM
IN SKAČEM PO TRAMPOLINU. IMAM
BRATA JAKA.

JAZ SEM LUKA

JAZ SEM LUKA. PIŠEM SE
VIRANT. ŽIVIM V GLOBETI.
STAR SEM 6 LET. HODIM
V PRVI RAZRED. IMAM SESTRO
EVO. RAD IMAM LEGO
KOCKE. IMAM KRATKE RJAVE
LASE IN ZELENE OČI.

JAZ SEM GAŠPER

JAZ SEM GAŠPER. NŠEM SE ZAC
ŽIVIM NA PESKU. STAR SEM 6 LET.
IMAM BRATA ALJAŽA IN SESTRO
ZALORAD. IGRAM NOGOMET Z
BRATOM. IMAM ZELENE OČI IN
RJAVE LASE. IMAM PIKI JAKOBA. RAD IMAM
MAMICO. RAD SKAČEM PO POSTELJIGREM
V ŠOLO IN SE IGRAM Z ŽIVALM
ODŽUJEM CEDEVITO BEZEG.

JAZ SEM AŽBE

JAZ SEM AŽBE. PIŠEM SE
ZBAČNIK. STAR SEM 6 LET.
HODIM V PRVI A RAZRED.
ŽIVIM V PODKLANCU. IMAM
SESTRICO VITO. VITA JE
STARA TRI LETA. IMAM
MODRE OČI IN KRATKE
RJAVE LASE. RAD PLEZAM
PO ŠPAJZU. IGRAM SE Z LEGO
KOCKAMI. IZ KOCK SEM
NAREDIL KOMBAJN. RAD
GREMINNA MORJE IN NA
SLADOLED. NE MARAM

FIŽOLA. RAD JEM PICO.

JAZ SEM ŽANA
JAZ SEM ŽANA. PIŠEM SE ZGONC.
STARA SEM 7 LET. HODIM V 1.
RAZRED. ŽIVIM V SODRAŽICI. IMAM
DOLGE LASE IN MODRE OČI. RADA
KOLESARIM. IMAM BRATA ALEKSA IN
SESTRO REBEKO. RADA POJEM IN
PLEŠEM.

Nova prijateljstva v 1. b

Učiteljici Klavdija Janež in Eva Kebe ter učenci 1. b razreda.

MOJ SOŠOLEC MATEVŽ

MATEVŽ KADUNEC ŽIVI V SODRAŽICI. STAR JE ŠEST LET, IMA RJAVE LASE IN OČI. OBLEČEN JE V ČRNO MAJICO IN RDEČE HLAČE. NOSI ČRNE COPATE IN RUMENO BUTICO. RAD IGRA NOGOMET.

MOJ SOŠOLEC BOR

MOJ SOŠOLEC BOR SE PIŠE ARKO. ŽIVI NA VINICAH. STAR JE ŠEST LET. IMA BELO MAJICO Z MODRIMI VODORAVINIMI ČRTAMI IN TEMNO MODRE HLAČE. NOSI TEMNE COPATE, NA KATERIH SO RAKETE. RAD SE IGRA Z AVTOMOBILČKI.

MOJ SOŠOLEC LEON

MOJ SOŠOLEC LEON ŠTUPICA ŽIVI V LIPOVCI. STAR JE ŠEST LET, OBLEČEN JE V RJAVO MAJICO IN MODRE HLAČE. RAD SE IGRA NA PESKU.

MOJ SOŠOLEC FILIP

MOJ SOŠOLEC FILIP SE PIŠE HEGEDUŠ. ŽIVI V ZAPOTOKU. STAR JE ŠEST LET. IMA ZELENO MAJICO IN TEMNO MODRE HLAČE. RAD SE IGRA Z AVTOMOBILČKOM.

MOJ SOŠOLEC JULIJ

MOJ SOŠOLEC JULIJ ŽIVI V ŽIMARICAH. STAR JE 6 LET. IMA TEMNO ZELENE OČI. RAD IGRA NAMIZNO NOGOMET.

MATEVŽK.

MOJ SOŠOLEC MATEVŽ

MATEVŽ INDIHAR ŽIVI V ŽIMARICAH. STAR JE SEDEM LET. IMA RJAVE OČI IN SVETLE LASE. OBLEČEN JE V MODRO MAJICO IN ČRNE HLAČE. RAD SE IGRA Z MOTORČKOM.

JULIJ

MOJ SOŠOLEC JULIJ

JULIJ KLUN JE STAR ŠEST LET. IMA ZELENE OČI IN KRATKE RJAVE LASE. ŽIVI V ŽIMARICAH. OBLEČEN JE V MODRO MAJICO Z BELIMI ČRTAMI IN V MODRE HLAČE. COPATE IMA ZELENE. RAD IGRA NOGOMET.

NUŠA

MOJA SOŠOLKA VIKTORIJA

MOJA SOŠOLKA VIKTORIJA SE PIŠE ARKO. ŽIVI V ZAMOSTCU. POLETI BO STARA 7 LET. IMA MODRE OČI IN SVETLE LASE. RADA JE JAROLKA IN SE VOZI S KOLESOM.

TIA

MOJ SOŠOLEC PATRIK

MOJ SOŠOLEC PATRIK JE STAR SEDEM LET
IMA SVETLE LASE, MODRE OČI IN NOSI
MODRA OČALA. OBLEČEN JE V RDEČO
MAJICO, MODRE HLAČE IN OBUTI V RJAVE
COPATE. NOSI RUMENO RUTICO. RAD SE
IGRA S SVOJIM TRAKTORJEM.

VID

MOJA SOŠOLKA EMA

MOJ SOŠOLKI JE IME EMA. PIŠE SE
STARC. ŽIVI V ZAMOSTCU. IMA
MODROZELENE OČI IN SREDNJE
DOLGE LASE. OBLEČENA JE V
MODRO MAJICO IN BELE HLAČE. V
PROSTEM ČASU SE RADA IGRA S
SVOJIM PSOM ČAPIJEM IN BARBIKAMI
TER USTVARJA.

IVA

MOJ SOŠOLEC ANDRAŽ

MOJ SOŠOLEC ANDRAŽ SE PIŠE
VESEL. ŽIVI V VASI ŽIMARICE,
IMA TEMNO ZELENE OČI. OBLEČEN
JE V RUMENO MAJICO IN
MODRE HLAČE. RAD JE
ČOKOLADNE KOSMIČE IN SE
VOZI Z MOTORJEM.

AJDA

MOJ SOŠOLEC VID

VID MIHELČ SMILJANIČ ŽIVI V ZAMOSTCU
HODI V 1.B. STAR JE ŠEST LET. OČI IMA
MODRE, LASE PA SVETLE BARVE. RAD SE
IGRA Z MANO.

PATRIK

MOJA SOSOLKA IVA

MOJA SOSOLKA JE IME IVA PIŠE SE
PIRNAT. STARA JE SEDEM LET
ŽIVI V SODRAŽICI. IMA MODRE
OČI IN SVETLE LASE. OBLEČENA
JE V TEMEN PULOVER Z ROŽAMI
TER MODRE KAVBOJKE. NOSI
ČRNE COPATE Z ROŽO, RUMENO
RUTICO IN UHANE ROŽNATE
BARVE. RADA USTVARJA.

MOJ SOSOLEC FILIP

MOJ SOSOLEC JE FILIP BEGUS.
ŽIVI V ZAPOTOKI STAR JE 6 LET
IMA MODRE OČI IN SVETLE LASE.
OBLEČEN JE V ZELENO MAJICO IN
ČRNE HLAČE. RAD SE IGRA Z
AUTOMOBILČKI.

MOJA SOSOLKA AJDA

MOJA SOSOLKA JE IME AJDA
PIŠE SE PIRNAT. STARA JE SEDEM LET
ŽIVI V SODRAŽICI. IMA MODRE
OČI IN SVETLE LASE. OBLEČENA
JE V MODRO MAJICO IN
ČRNE HLAČE. RAD SE VOZI Z
MOTORJEM.

MOJ SOSOLEC ANDRAŽ

ANDRAŽ VESEL IMA ZELENE OČI IN
RUMENE LASE. ŽIVI V ŽIMARICAH.
OBLEČEN JE V MODRO MAJICO IN
ČRNE HLAČE. RAD SE VOZI Z
MOTORJEM.

Moja prijateljica, moj prijatelj

Moja najljubša prijateljica je Tinkara. Tinkara živi v Sodražici. Hodi v 2.a razred. Stara je 7 let. Ima zelene oči in temno rjave lase. Ima starejšega brata Jakoba. Rada ima morje in jahanje konja. Rada je oblečena v krilo in majico ali obleko. Ne mara brokolija in granatnega jabolka. Rada jo imam, ker se igra z mano in se dobro razumeva.

Ula Šilc, 2. a

*

Laris se piše Čuskič. Hodi v 2. a razred. Ima rjavozelene oči. Laris živi v Zamostcu. Ima črne lase. Larisova številka noge je 34. Najraje nosi športna oblačila. Velik je 134 centimetrov. Ima eno materino znamenje. Hodi na nogomet. Ima bratca Liama in sestrice Lino. Laris je moj sošolec. Rad ga imam, ker skupaj igrava nogomet.

Tristan Vesel, 2. a

*

Moja najljubša prijateljica je Sofija. Piše se Lušin. Živi v Žimaricah. Ima rjave lase in rjave oči. Najboljša prijateljica je zato, ker se vedno igra z mano in nikoli se ne skregava. Imava se zelo radi.

Kim Ruparčič, 2. a

*

Predstavil vam bom svojega najboljšega prijatelja Larisa. Je moj sošolec. Hodi na nogomet. Ima črne oči in črne lase. Živi v Zamostcu. Star je 7 let. Ima mlajšo sestrice Lino in mlajšega bratca Liama. Najraje nosi nogometna oblačila. Rad ga imam zato, ker mi vedno stoji ob strani.

Črt Kovačič, 2. a

*

Moja najljubša prijateljica je Sofija. Piše se Lušin, stara je 7 let. Hodi v 2.a razred. Ima svetlo rjave lase in rjave oči. Rada ima živali. Moja najljubša prijateljica je zato, ker se igra z mano. Imam jo zelo rada.

Ela Mihelič, 2. a

*

Moj najboljši prijatelj je Črt. Star je 8 let. Hodi v 2.a razred. Živi v Ravnem Dolu. Ima zelene oči in svetlo rjave lase. Ne mara kumar in paradižnika. Najraje se obleče v trenirko. Zelo rad se igra z avtomobilčki.

Laris Čuskič, 2. a

Moj bratec Alex

Alex živi v Podklancu in je star dve leti. Ima modre oči in svetle lase. Na čelu ima brazgotino. Zelo rad se vozi s poganjavčkom. Ima me zelo rad in jaz tudi njega.

Tija Knavs, 2. a

Šola v naravi

Danes gremo v Osilnico. Super, ravno je prišel avtobus. Jupi, počitnice! S sabo smo vzeli kovčke in jih zložili v avtobus. Potem smo se vkrcali tudi mi. Ko smo prispeli, smo šli v sobe in se raztovorili. Odšli smo na kosilo. Vedno mi je bilo všeč. Nato smo šli v bazen. Tako je bilo vse tri dni. V sredo smo šli domov.

Mija Pogorelc, 2. a

*

Pot do Osilnice je bila zelo lepa. Tam so nas učiteljice razporedile v sobe. Šli smo na kosilo. Po kosilu smo šli na bazen in se razporedili v skupine. Bilo je zabavno.

Anaja Levstek, 2. a

*

Pot do Osilnice je potekala dobro. Nikomur ni bilo slabo. V bazenu so bile lučke in mrzla voda. V sobi smo bile same punce. Imeli smo pograde. Zajtrk je bil samopostrežen. Narava je bila lepa, hranili smo jelenčke in hodili po Osilnici.

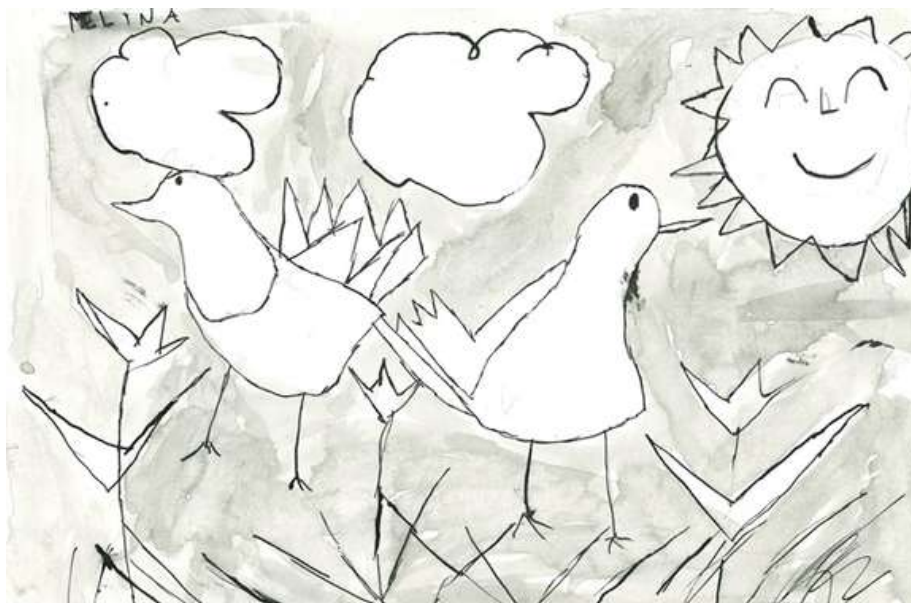
Tia Levstek, 2. a

*

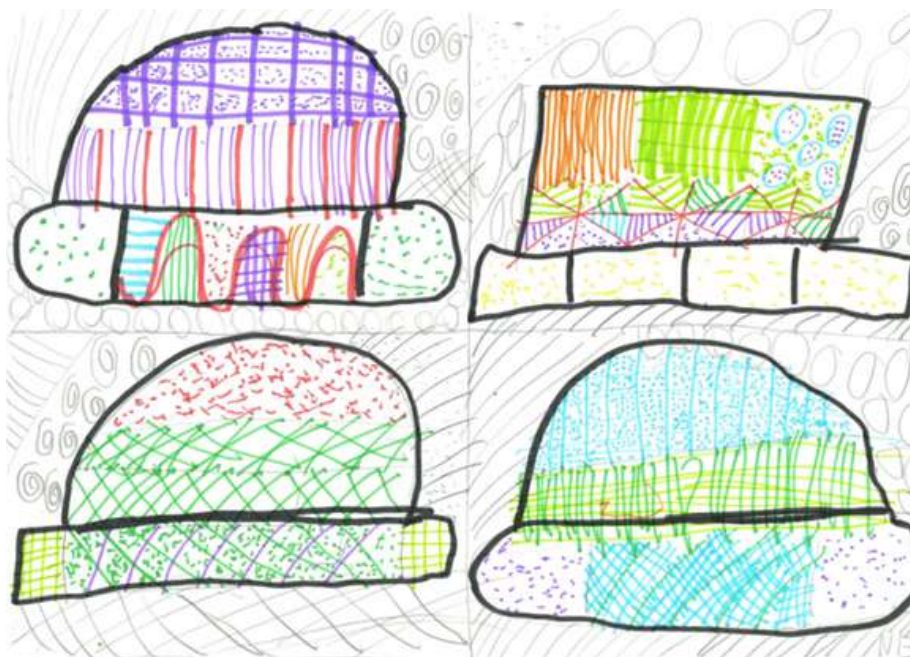
Zbrali smo se pred šolo in čakali avtobus. Ko je prišel, smo se usedli vsak na svoj stol. V Osilnici smo iz avtobusa vzeli vsak svoj kovček. V sobi so bili pogradi in postelje. Vsako jutro so učiteljice preverile sobe, kako so pospravljene. Preden smo šli v bazen, smo se stuširali. Igrali smo se igrice ... Na zajtrk, kosilo in večerjo smo šli v sosednjo stavbo. Zajtrk je bil samopostrežen. Bilo je lepo in zanimivo.

Tinkara Rus, 2. a

Galerija likovnih izdelkov 2. a

Melina Okić, 2. a

Nejc Zal Mohorič, 2. a

Sara Petković, 2. a

Dante Vesel, 2. a

Postali smo pisatelji

ČUDEŽNI SRČEK

Nekoč sem našla čudežni srček. Enkrat sem ga skušala odpreti. In res, odprla sem ga in notri videla bleščeči se prah. Z njim sem se posula in videla sem svojo najboljšo prijateljico. Z njo sem se igrala.

Dolores Žabkar, 2. b

ČUDEŽNI SVINČNIK

To je svinčnik rumene in črne barve. Dobila sem ga za rojstni dan. Najprej sem mislila, da je navaden svinčnik. Potem sem ugotovila, da je ta svinčnik čudežni. Zna govoriti in zna tudi pisati in reševati naloge. Če hočem pisati z njim, mu rečem: »Svinčnik, svinčnik, začni pisati.« In je res začel pisati. Vsi so mi govorili, kako lepo pišem. To je bila moja skrivnost, ki jo nisem nikomur povedala. Pššššššt.

Žana Zbačnik, 2. b

ČUDEŽNA URA

Pred davnimi časi je živel deček. Nekega dne je šel v gozd po drva. V gozdu je našel staro uro. Odnese jo je domov. Doma jo je lepo očistil in položil na omaro poleg svoje postelje. Naslednje jutro, ko je moral vstati, si je zaželel, da bi bila ura šele polnoč, da bi lahko še malo pospel. Ura se je kar sama prestavila nazaj. Ko je deček to videl, je ugotovil, da je v gozdu našel čudežno uro.

Evelin Arko, 2. b

ČAROBNO PERO

Nekoč je živila deklica po imenu Saša. Zelo rada je pisala s peresom. Nekega dne je pero začelo pisati samo. Saša je bila vesela in je od veselja kar poskakovala.

Saša Kosec, 2. b

KLOBUK

Nekega dne je neka deklica po imenu Ema videla nek klobuk. Ampak to ni bil navaden klobuk. Ta klobuk je bil nekaj posebnega. Spreminjal se je v različne barve. Ko je deklica to videla, ga je vzela. Spravila si ga je v omaro. Naslednje jutro je Ema prijateljicam govorila o tem.

Ema Ogrinc, 2. b

ČUDEŽNI SVINČNIK

Predavnimi časi sem našla čudežni svinčnik, ki je znal zelo lepo peti in zelo dobro brati. Ko sem izgovorila čudežne besede, sem rekla: »Svinčnik, svinčnik, zdaj pa se ustvari.« Ko sem hotela, da se ustavi, sem rekla: »Svinčnik, svinčnik, zdaj se pa ustavi in brž v kot se spravi.« Ko sem šla v gozd, mi je svinčnik padel iz žepa. Iskala sem svinčnik, vendar ga nisem našla. Ko sem rekla: »Svinčnik, svinčnik, zdaj se pa ustvari,« sem zaslišala en zvok in sem ga našla.

Zala Mehič Kersnič, 2. b

ČUDEŽNA SKRINJA

Predavnimi časi je v gozdu stala skrinja. Deklica Lili je šla na sprehod v gozd. Hodila je in hodila in zagledala skrinjo. Odprla jo je, a v njej ni bilo ničesar. Nato jo je zaprla. Lili si je tako želela, da bi imela kužka. Nato je spet odprla skrinjo in v njej je zagledala kužka. Ugotovila je, da ti ta skrinja da vse, kar si zaželiš. Tako je Lili postala najsrečnejša deklica na svetu. Kmalu za tem je prišel Lilin rojstni dan in skrinja ji je dala veliko stvari. Tako je srečno živela.

Eva Fajdiga, 2. b

ČUDEŽNI TRAKTOR

Čudežni traktor se sam prižge, sam ugasne. Sam se vozi in sam se ustavi. Traktor je čaroben. Da se prižge, moraš reči čarobno besedo: »Traktor, prižgi se sam!« Moj traktor me pelje, kamor hočem. Peljem lahko po vasi. Da se ugasne, moraš reči čarobne besede: »Traktor, ugasni se takoj!«

Tine Turk, 2. b

ČUDEŽNI SVINČNIK

Nekoč predavnimi časi je živel deček po imenu Žan. Želel si je čudežni svinčnik, ki bi mu sam pisal. Ko se je stemnilo, je prišel čudežni svinčnik. Ko se je deček zbudil, je bil zelo vesel. Potem je ukazal svinčniku, naj piše pisma. Rekel mu je: »Čudežni svinčnik, delaj.«

Žan Kaukovič, 2. b

ČUDEŽNI SVINČNIK

Nekoč je bil en svinčnik. Ampak to ni bil navaden svinčnik, ta svinčnik je bil nekaj posebnega. Kadar mu rečem: "Svinčnik, piši," začne pisati in tako mi je delal domačo nalogo. Kadar mu rečem: »Svinčnik, stop, zdaj brž v peresnico,« gre takoj v peresnico. Rad je pomagal vsem ljudem in tako je živel do konca svojih dni.

Ažbe Starc, 2. b

ČUDEŽNI ZVONČEK

Predavnimi časi je bil čudežni zvonček, ki je delal čudežne stvari, vendar samo na čudežno besedo. To besedo zna samo šefinja Daša. Te besede so: »Zvonček, zvonček v roki povej, katera glasba ti je všeč?« Potem pa zvonček zazvoni in zapoje bim, bim, bim. Nato skoči na mizo.

Kaja Rus Mihelič, 2. b

ČAROBNA METLA

Nekoč je bila v gozdu čarobna metla. Metla je bila črne barve. Strašila je ljudi, da bi prišla do hrane. Ljudje niso dovolili metli, da bi prišla do hrane, zato ker bi potem oni ostali lačni. Nekoč so metlo ujeli in živeli do konca svojih dni.

Maj Gornik, 2. b

ČUDEŽNO PERO

Predavnimi časi je živila lepa punca po imenu Teja. Hodila je v 8. razred, stara je bila 14 let. Živila je v Ulici 7 in nekega dne se je zgodilo nekaj čudnega. Njeno pero je začelo samo pisati. Teja je bila zelo vesela. Rekla je :»Joj, še dobro, da ne bom rabila več pisati sama.« In živila je srečno do konca svojih dni.

Nadja Katarina Čampa, 2. b

ČUDEŽNI MEDVEDEK

Nekoč je živel medvedek, ki mu je bilo ime Piki. Piki je lahko bral, pel in pisal. Na nogah je imel črne majhne in velike pike. Ima majhne oči in velika ušesa. V roki je imel knjigo in svinčnik. Imel je tudi svojo hišo. Jaz sem bila zelo vesela, ker sem se z njim lahko družila. Od mene je dobil tudi rožice.

Daria Cohanscaia, 2. b

ČUDEŽNI SVINČNIK

Nekoč je bila čudežna ladja. Na ladji je bil čudežni svinčnik. Nekega dne je priplaval na obalo. Vzela sem ga v roke. Napisala sem pesem o naravi.

Svinčnik plava
sem in tja,
z valovi
se igra.

Vita Mihelič, 2. b

KO BOMO VELIKI, BOMO ...

Jaz bom zdravnik, ker je tudi moj stric zdravnik.

Aljaž Vovko, 2.b

Ko bom velik, bom montiral vrata in okna, ker to dela tudi moj ati.

Tristian Košir, 2.b

Ko bom velika, bom učiteljica, ker imam rada otroke.

Kaja Rus Mihelič. 2.b

Ko bom velik, bom ribič, ker me ta poklic veseli.

Maj Gornik, 2.b

Ko bom velika, bom učiteljica, ker mi je všeč, ko nekoga nekaj naučiš.

Nadja Katarina Čampa, 2.b

Ko bom velika, bom vzgojiteljica, ker mi je všeč biti z dojenčki.

Saša Kosec, 2.b

Ko bom velik, bom gozdar, ker rad zlagam drva in ker imam rad traktorje.

Ažbe Starc, 2.b

Ko bom velika, bom učiteljica, ker rada pišem po tabli. Všeč mi je športna in naš razred, ker je okrašen.

Eva Krže, 2.b

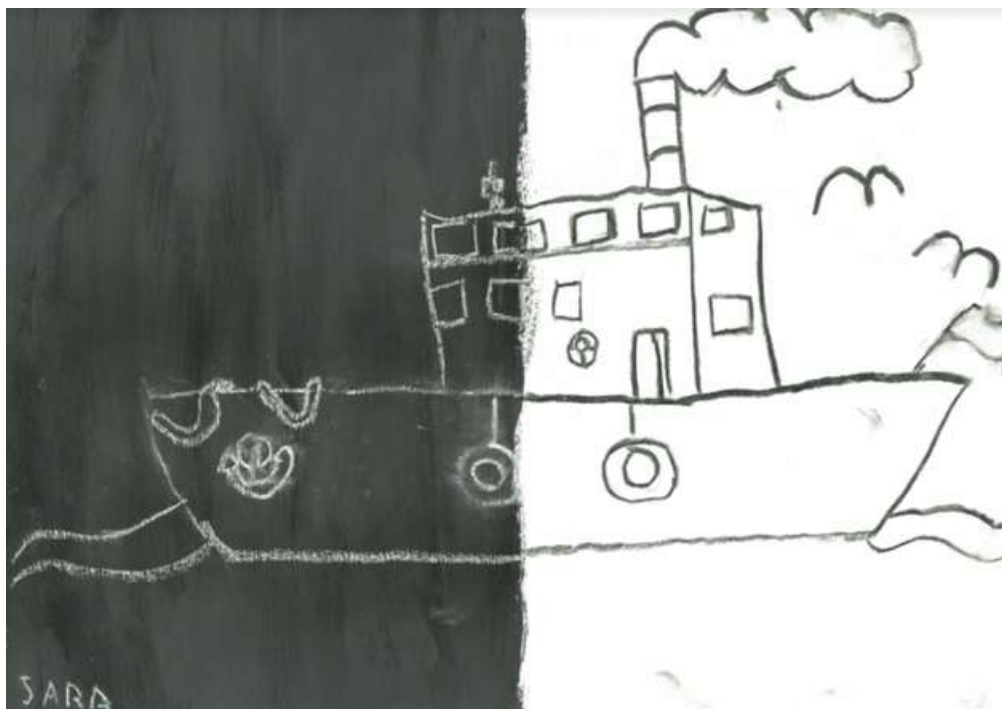
Ko bom velik, bom gozdar, ker so mi všeč traktorji in motorke.

Tine Turk, 2.b

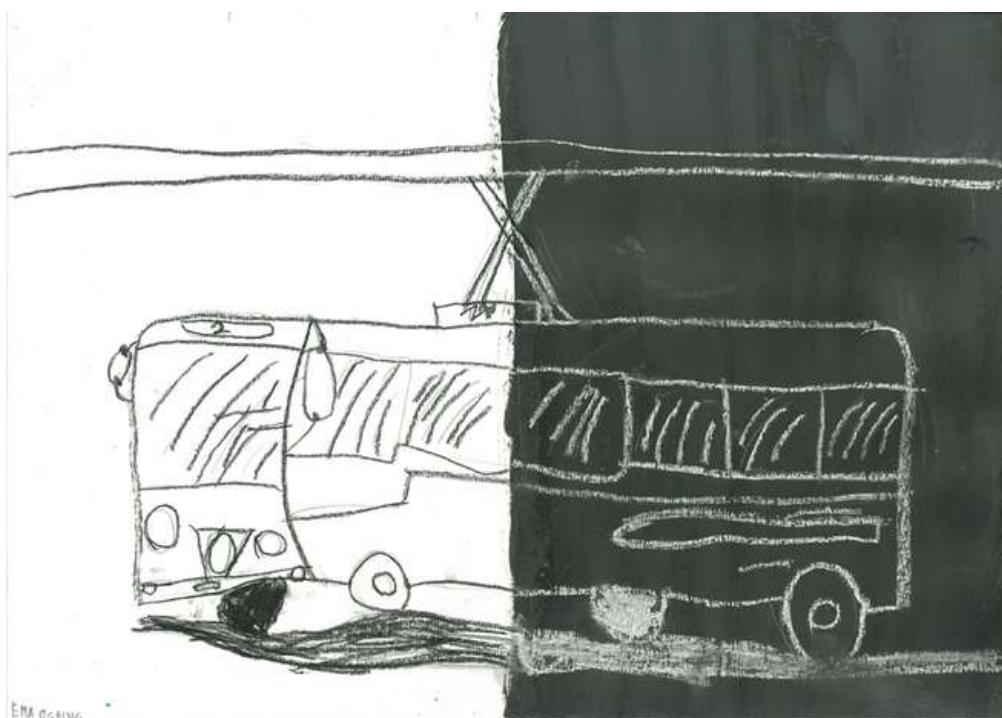
Jaz bom učiteljica, ker bi rada učila otroke.

Daria Cohanscaia, 2.b

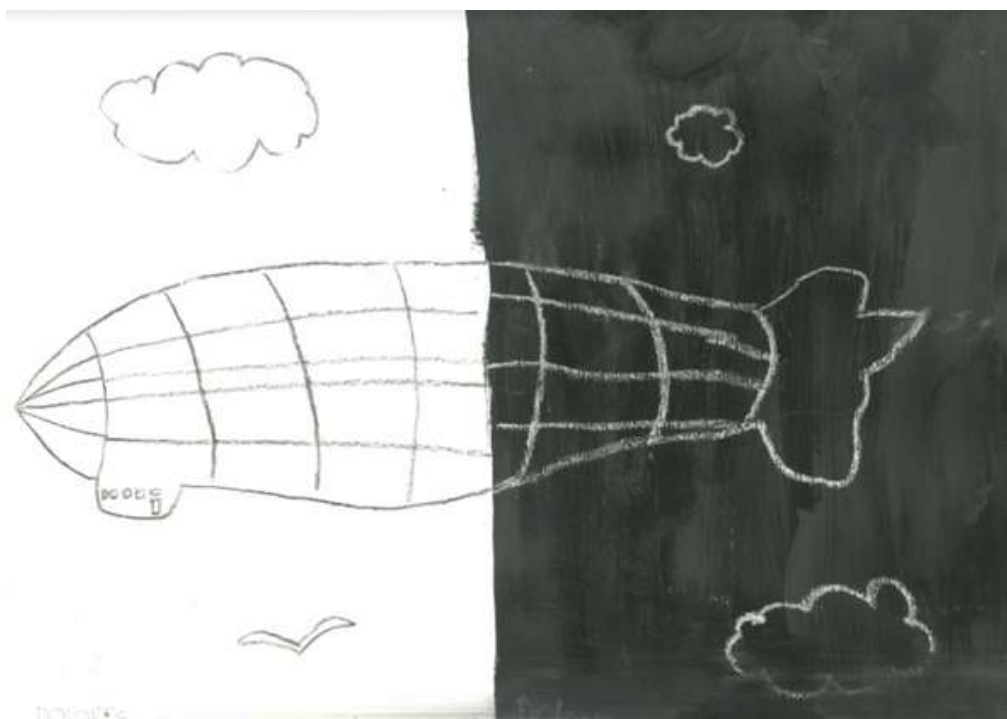
Galerija likovnih izdelkov 2. b

Sara Krašovec, 2. b

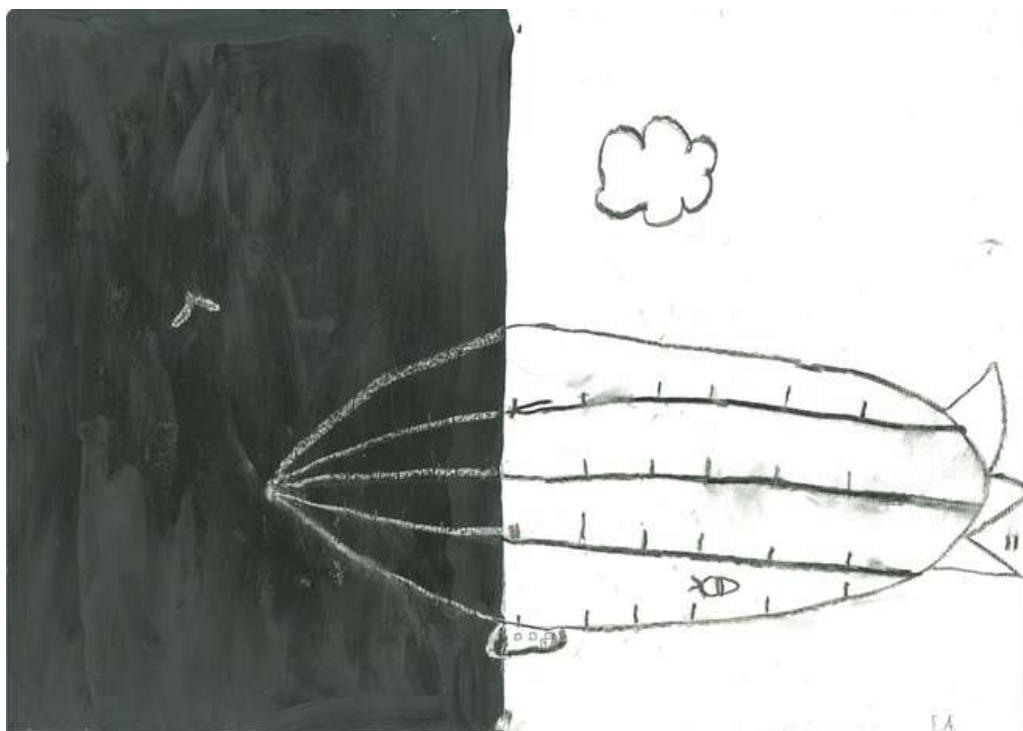
Ema Ogrinc, 2. b

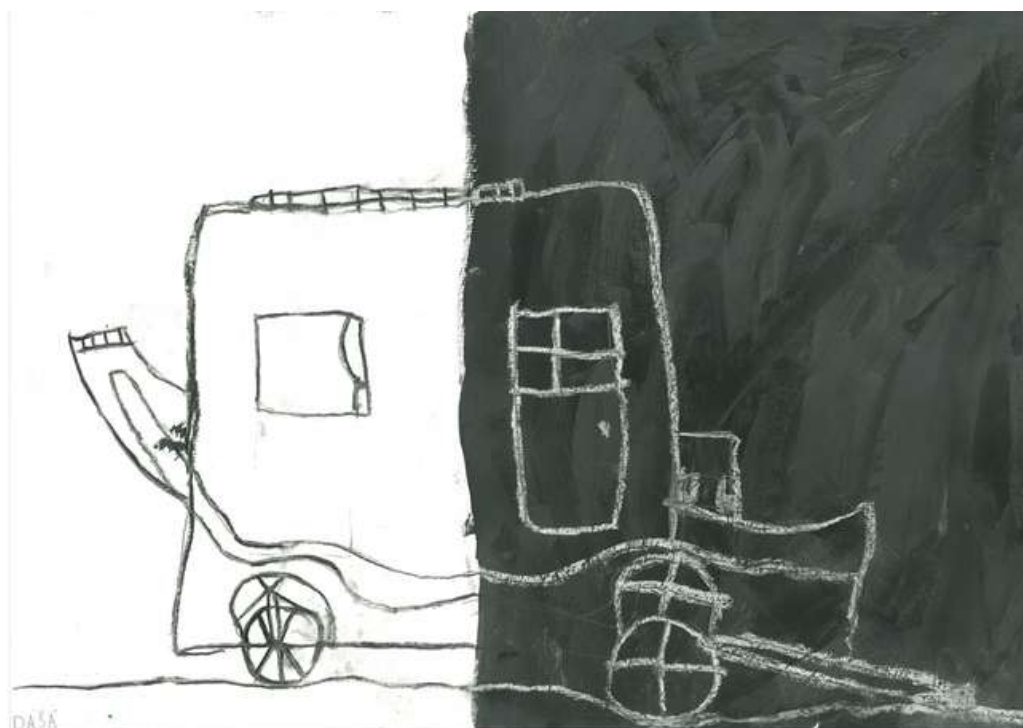
Dolores Žabkar, 2. b

Hana Oražem, 2. b

Enej, 2. b

Daša Cohanscaia, 2. b

Domače živali

NAŠ PES

Doma imamo psa po imenu Tor. Ime mu je izbral oči. Star je 5 let. Je velik švicarski planšarski pes. Ima dobre lastnosti, saj je zaščitniški, prijazen in družinski. Njegova dlaka je kratka in belo - rjavo - črnebarve. Težak je 55 kg. Njegov dom je v pesjaku na dvorišču. Vesel je, ko ga oči pelje na sprehod. Tudi jaz se jima rad pridružim. Rad se igram z njim, saj me to pomirja.

Luka Lavrič, 3. a

NAŠA MAČKA

Ime ji je Ana in je stara deset let. Je tigraste barve. Iz ust ji kapljajo majhne kapljice slin. Je zelo prijazna in nežna. Atiju ni všeč, če pobegne v stanovanje. Družbo ji dela mačkon Fredi, ki je Ani podoben, le da je mlajši in bolj igračkast. Oba sta spretna in hitra. Velikokrat se stepeta, jaz pa ju pomirim. Ko zunaj kaj delamo, nam delata družbo. Oba rada lovita miši in se igrata z mušicami. Pes Tim ju kdaj lovi. Zelo sem vesel, ko se zunaj igram z njimi.

Gašper Glavonjič, 3. a

Kdo sem jaz?

Ime mi je Neja, pišem se Levstek. Stara sem osem let. Hodim v 3. razred. Popoldan, po končanem pouku, imam športne aktivnosti. Rada hodim k atletiki, rolam in se vozim s kolesom. Če je vreme slabo, gledam risanke ali pa kaj ustvarjam. Imam sestrico Ulo, ki je stara pet let. Zvečer se z njo in mamico igram družabne igre. Ob devetih hodim spat.

Neja Levstek, 3. a

*

Ime mi je Sara, pišem se Košir. Imam zelene oči, svetlo rjave lase in sem srednje velike postave. Imam starejšo sestrico Manco in mlajšega bratca Aleksa. Rada se igram z njima. V moji vasi imam veliko prijateljic. Z njimi se rada družim. Zvečer pogosto tečem v okolici naše hiše, saj je gibanje zelo zdravo.

Sara Košir, 3. a

*

Ime mi je Mija. Pišem se Pirc. Doma sem v lepi dvonadstropni oranžni hiši. Rada se igram z babičino muco Piko. Imam starejšo in mlajšo sestro ter bratca. Z njimi se zelo rada igram zunaj. Igramo se žabice, se lovimo, skrivamo in skačemo s kolebnico. Ko se nam pridružita še bratranec in sestrična, se igramo med dvema ognjema. Rada hodim v šolo. Med odmori se igram s sošolkami. Ko bom odrasla, bi bila rada kmetica in gasilka.

Mija Pirc, 3. a

Naši najljubši pravljичni junaki

Palčica je bila ljubka, nežna, dobrosrčna, prijazna in čisto majhna deklica, velika kot palec. Zato so ji rekli Palčica. Vsi ljudje so jo imeli radi. Želeli so, da bi se poročila z grdim žabcem, zato je zbežala stran. Na poti je spoznala veliko novih prijateljev: miško, krta, metulja, hrošče in lastovico. Bolj ko je šla zgodba h koncu, bolj mi je bila všeč. Vanjo sem se zelo vživela.

Dobro je premagalo zlo in poročila se je s princem. Bila je srečna.

Lana Gornik, 3. a

*

Moja najljubša pravljичna junakinja je Jelka iz knjige Moj dežnik je lahko balon. Živela je s starši, sestrico, teto, babico in dedkom. Ker so jo imeli radi, so ji kupili žogo. Ker ni ubogala navodil starejših, ji je žoga padla v potok. Kregali so jo. Bila je žalostna. Odprla je rumen dežnik, ki je postal balon. Z njim je poletela v pravljичno deželo Klobučarijo. Tam je srečala otroke in se igrala z njimi. Našla je svojo izgubljeno žogo in nabrala klobuke za celo družino. Vrnila se je domov in jim podarila klobuke. Konec je lep, saj niso bili več jezni nanjo.

Julija Hegeduš, 3. a

Najljubši letni čas

Najbolj sem srečen, ko pride poletje. Takrat se lahko kopam v bazenu, saj je zunaj zelo toplo. Ker so počitnice, lahko pogosto igram nogomet. Kdaj pa kdaj doma tudi kaj pomagam. Atiju sem pomagal, ko je delal lopo. Mamici sem pomagal pri hišnih opravilih. Z bratcem sva postavila bazen - seveda z atijevo pomočjo. Poleti res uživam, saj ni pouka, pogrešam pa sošolke in sošolce.

Adam Anič, 3. a

*

Pomlad je moj najljubši letni čas. Narava se prebuja, drevje zeleni in cveti, jaz pa vse to občudujem. Rad nabiram prve znanilce pomladi in jih podarim mamici. Kmetje začnejo saditi in sejati. Obdelujejo njive in gredice. Ptice veselo čivkajo, vrnejo se tudi selivke. Rad se v naravi igram s prijatelji in sestro Oto. Dobro je, ker še ni prevroče. Zdaj je pomlad in jaz uživam.

Gašper Mohorič, 3. a

Na kmetiji

Sem Lovro Turk in živim na kmetiji. Doma imamo veliko živali: muco, zajce, kokoši in bike. Bike hranimo s krmili in senom, kokoši s krmil, zajce s senom in muco z briketi. Kokoši pridno nesejo jajčka, mi pa jih pobiramo. Včasih pomagam atiju odkidati gnoj. Potem grem tudi k zajcem. Zamenjam jim vodo in dam seno. Poleti gre cela družina v gozd. Pripravimo in napeljemo drva za mrzle dni. Ko pridemo domov, pojemo kosilo, nato pa drva še zložimo. Vesel sem, da znam veliko delati.

Na kmetiji je lepo ...

Lovro Turk, 3. a

Šola v naravi – Osilnica

V mesecu decembru smo bili v šoli v naravi, v Osilnici. Z nami so bili tudi učenci prvih razredov.

Ob prihodu smo se razdelili po sobah. Fantje smo bili v prvem nadstropju, deklice pa eno nadstropje višje. Hrana je bila dobra, čeprav je bila restavracija že stara. Imeli smo veliko dejavnosti: plavanje, lokostrelstvo, pohod, naloge v naravi ... Zvečer smo imeli večerne dejavnosti, tudi ples. Učiteljica nam je pred spanjem brala pravljice.

Tu smo se dobro počutili, se družili in se veliko novega naučili.

Maj Andoljšek in Aleksej Košmrlj, 3. a

OPIS RACE

Naša rasa se imenuje Indijska tekačica. Višaka je od 30 cm do 35 cm. Je črna in bele barve, njene tačke so črne in oranžne. Je zelo hitra in pogumna. Rada ponašaja našemu mačku. Ves dan se pase na travniku. Raca ima svoj socijalni, bjev mese ipica. Naši raci ni nikoli dolgočas, saj ji dela družbo mami.

Indijska tekačica je zelo zanimiva in koristna rasa.

Enaj Gačinar, 3. a

Aleksej Košmrlj, 3. a

Mija Pirc, 3. a

Luka Lavrič, 3. a

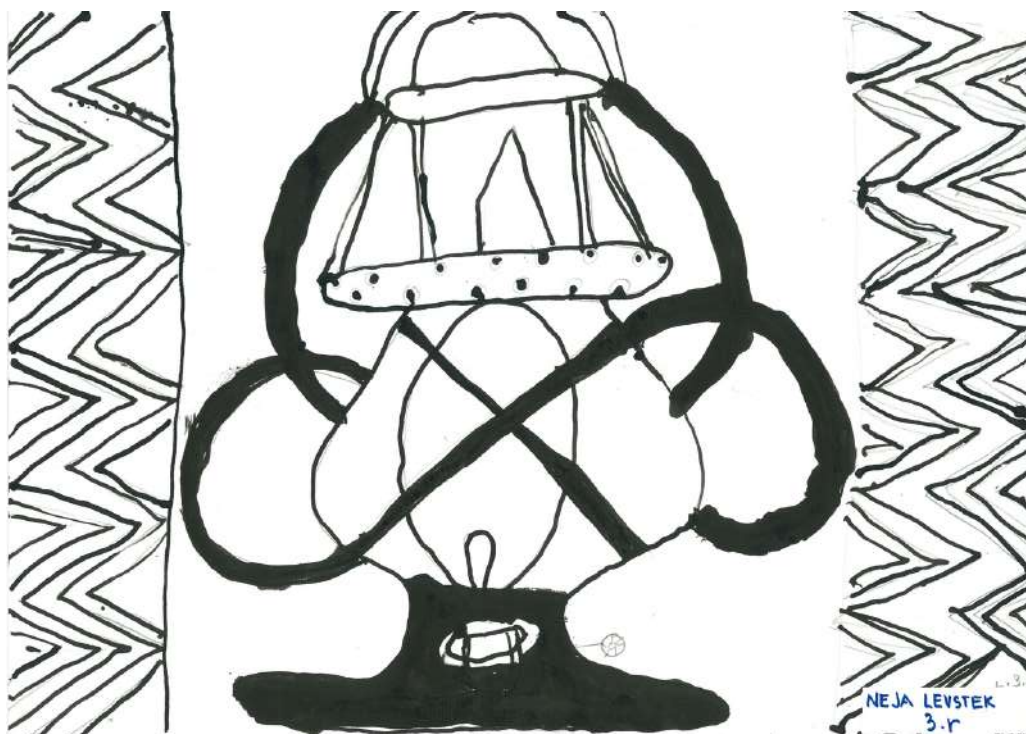
Julija Hegeduš, 3. a

Maj Andoljšek, 3. a

Lana Gornik, 3. a

Neja Levstek, 3. a

Enej Hočevar, 3. a

Krompirčkova vas

Nekoč je živela majhna vas. Imenovala se je Krompirčkova vas. To je bila ljubka mala vasica. Sestavljena je bila iz zemlje. Vse hiše so bile iz zemlje. V trgovinah so prodajali zemljo, v slaščičarni pa kompostni in živalski gnoj. Namesto psov so po vasici sprehajali deževnike. V frizerskem salonu ni bilo potrebno povedati, kako naj te ostrižejo, saj so bili vsi krompirčki ostriženi "na balin".

Vse je bilo v najlepšem redu razen ene stvari. In ta stvar so bili ljudje. Vedno, ko je bilo krompirčkov največ, so jih ljudje večino pobrali in tisti se niso nikoli več vrnili. Zato je poglavar Krompirčkove vasi nekega dne sklical vaščane in povedal tole: "Jaz, Miki, poglavar Krompirčkove vasi, razlašam, da se bomo morali zaradi izgnanja krompirjev odseliti. Odšli bomo na Havaje."

Čez 3 dni so zapustili Krompirčkovo vas in se odkotalili na cesto, kjer so se oprijeli bližnjega voza. Vozili so se do večera. Zvečer so prispeli do železniške postaje. Zraven nje je bil hotel s petimi zvezdicami. Odšli so noter in se odločili, da bodo tam prespali. Najedli so se in napili, da so skoraj popokali. Nato so se umili in sladko zaspali v mehkih posteljah.

Naslednji dan so šli na vlak, kjer so najeli kupe. Tam so ostali tri dni in se prav imenitno vozili. Ko so izstopili, so prišli do ladje. Najprej so bili eno uro na pomolu. Nato so se vkrcali na ladjo. Ampak ups! Pomota. Prišli so na tovorno ladjo, kjer so morali do večera vohati smrad po bananah.

Ko so se zvečer utrujeno odkotalili na otok, so trudni zaspali. Čez čas so krompirčki ugotovili, da je tam udobno in so se naselili. Jedli so zemljine lučke, se kopali v morju in se sončili. Hiške so si zgradili na drevesih. Vse je bilo odlično razen ene stvari. Opicam so se zdeli vaščani prav okusni. In nekega dne je poglavar razglasil, da grejo na severni tečaj.

Klara Arko, 4. a

Dežela Čokoladarija

Čokoladko je živel v mestu Milka. To je največje mesto v deželi Čokoladarija. V tem mestu se dogaja vse čudno in dobro. Njegovi prijatelji Lino, Lešnik, Kakavček, Vanilček, Sladkorček, Cukerček in on so se odpravili v mesto Črna čokolada, kjer je največje morje. V to morje so šli plavat, skakat in vse, kar se je dalo. Zraven tega mesta je stalo mesto Kinder, kjer je največji nakupovalni center v celi deželi. Šli so po hrano in vžigalice. Plačali so s tremi čokoladnimi dinarji. Skupaj so pekli in jedli in živeli srečno do konca svojih dni. Se strinjaš, da še danes živijo?

Matija Kadunec, 4. a

Šolski muzej

S šolo smo obiskali Šolski muzej. Tam so nas razdelili v dve skupini. Prva skupina je šla na učno uro, druga pa si je s svojo voditeljico Niko ogledala muzej. Jaz in moji sošolci smo imeli najprej učno uro. Tam nam je Nika povedala, kako moramo klicati učiteljico. Fantje in punce smo sedeli posebej. Fantje so sedeli na levi strani, punce pa na desni. Če smo hoteli kaj povedati, nismo dvignili roke tako kot v sodobni šoli, ampak smo morali vstati in šele nato, ko nam je učiteljica dala besedo, smo lahko povedali. Ko je prišla učiteljica, smo vstali in jo pozdravili: »Dober dan, gospodična učiteljica.« Ko si nas je ogledala, je pohvalila punce, ker smo imele vse spete lase. Roke smo morali imeti za hrbtom. Na mizi smo imeli list, črnilo in pero. Imeli smo tudi črne rokavnike na desni roki, s katero smo pisali. Na levi strani v kotu je bila koruza, osel in postave. Najprej smo morali učiteljici pokazati roke. Ko je prišla do Tajde in Tise, je videla, da nosita uhan. Ukazala jima je, naj gresta za kazen klečat na koruzo. Nato je stopila k tabli in napisala pisano črko i. Vprašala nas je, če se komu začne ime na črko i in katera rastlina je na i. To je vprašala še za nekaj drugih črk. Spoznali smo tudi zemljevid Jugoslavije. Kazen na osliču sta imela Ana in Nejc. Naučiti sta se morala vsak eno šolsko postavo. Na koncu je učiteljica Nejca poslala, naj pobriše tablo. Preden je odšla iz razreda, smo vstali in ji rekli: »Nasvidenje, gospodična učiteljica.« Meni je bila učna ura zelo všeč. Malo me je bilo strah, saj je bila učiteljica zelo stroga.

Vodilka Nika nas je povabila na ogled muzeja, kjer nam je pokazala igrače iz starih časov. Pokazala nam je tudi, kakšna je bila šola v starih časih in kakšna oblačila so nosili takrat. Povedala nam je še, da je s Šolsko splošno naredbo, ki jo je 6. 12. 1774 potrdila Marija Terezija, bila prvič na našem ozemlju uvedena splošna šolska obveznost za vse otroke od 6. do 12. leta, ne glede na starost in spol.

Meni je bil obisk zelo všeč in muzej je zanimiv za ogled. Tam smo se zabavali in se tudi naučili veliko novega.

Eva Zajc, 4. a

Dežela Povodarija

V Podvodariji živijo triglave želve in brezglave ribe. V tej deželi župana imenujejo Pametnjakovič, saj so vsi zelo neumni. Prehranjujejo se z vodnimi odpadki. Nekega dne pa se je izvalila navadna riba. Ime mu je bilo Lan. Hotel je dobiti pamet. Župan Pametnjakovič je poznal petglavega zmaja, ki je bil zloben. Lan se je odločil, da ga bo premagal. Premagati ga je hotel s petimi vodnimi bombami. Lan je odšel k zmaju. Vrgel je prvo bombo. Zadel je koralo. Ta je padla na zmajevo glavo in jo prerezala na dvoje. Vrgel je še eno bombo, ki je zmaja zadela v usta. Zmaja je razneslo. Lan je dobil zmajev napoj in ga spil. Postal je nesmrten, drugi pa so postali pametni. Izvolili so novega župana - Lana. Lan je v miru vladal svoji deželi Podvodariji, dokler niso prišli ljudje.

Marcel Žabkar, 4.a

Cvetoče rože **(poustvarjanje ob pesmi** **F. Lainščka Ledene rože)**

Mojco zanima,
kdo že navsezgodaj
cvetoče rože
na oknih zaliva.

Je to sosed Miha,
ki je lovec
in zgodaj prihaja?

Je to soseda Nina,
ki dela v šoli
in zgodaj vstaja?

Povedala jim bom,
in tudi vam, če vas
morebiti zanima:
napravi jih striček sonce,
zaliva jih teta kaplja.

Tajda Pucelj, 4. a

Himna 4. a 2022

Mi smo zabavni in enakopravni,
mogoče tudi malo slavni.

Učenje je naše življenje.

Fantje imamo v sebi kreganje.

Dekleta so omleta.

Vsi ustvarjalni,
igralni in smejalni.

V šoli smo nabriti,
doma pa ubiti.

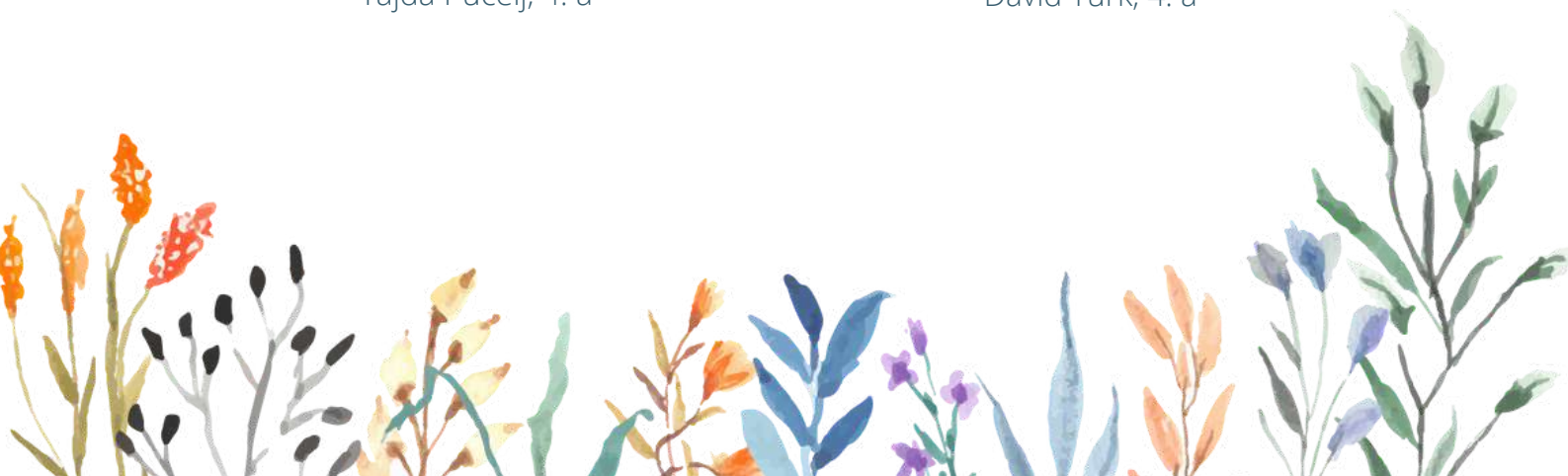
Zelo smo športni
in malo tortni.

Pred malico smo lačni,
po malici pa drugačni.

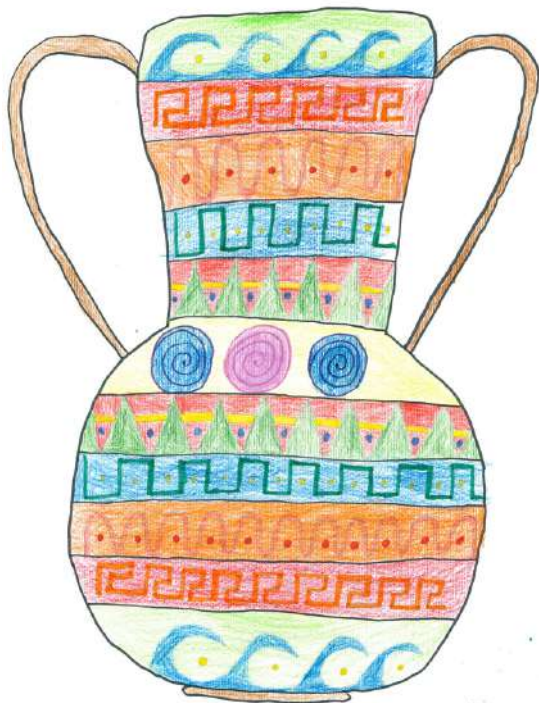
Matematika je kot dramatika.

Mi ne maramo družabnih iger,
ker smo pri njih jezni kot tiger.

David Turk, 4. a

Galerija likovnih izdelkov 4. a

Neža Mihelič, 4. a

Tisa Lavrič, 4. a

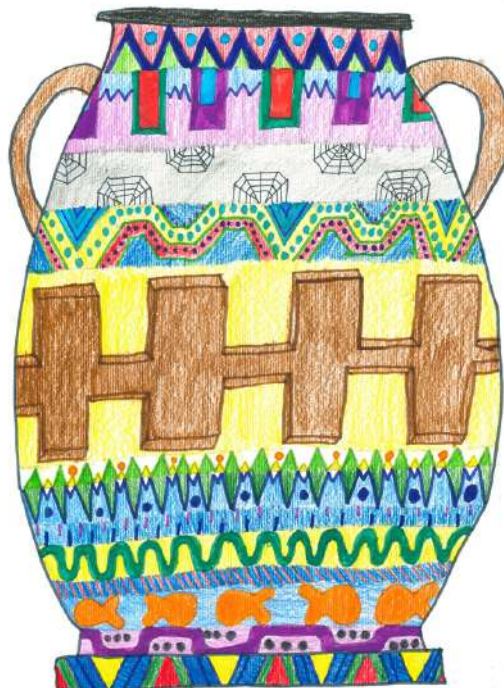
Ava Vidmar, 4. a

Nejc Zabukovec, 4. a

Bili Okić, 4. a

Žana Ogrinc, 4. a

Lara Fajdiga, 4. a

David Turk, 4. a

Pristanek v nenavadni deželi

*

Nekega dne me je mama poklicala in rekla, da moram k svojemu stricu v Kanado. Vprašala sem jo, zakaj. In odgovorila mi je, da gresta z očetom v Francijo za dve leti. Bila sem vsa v šoku. In čez dva dni sem šla k stricu. V Kanadi je bilo zelo lepo, a vseeno sem bila žalostna. Stric je rekel, da moram z njim v helikopter in skočiti iz njega, saj je bil on pilot. V helikopterju mi je povedal, da moram promovirati nova padala. Bila sem za. Skočila sem in padalo je imelo luknjo. Pristala sem na kameli. Potem me je kamela vrgla na noja in noj na zebro, zebra na nosoroga, nosorog na žirafa in tako naprej, dokler nisem prišla na čudnega človeka, ki me ni vrgel na kako drugo žival, temveč me je odnesel v čudno pleme in spoznala sem, da je to otok ljudožercev. Bilo me je zelo strah. Hoteli so me dati na palico in me vrteti nad ognjem. Nekako sem zbežala. Izmed vseh ljudi je bila prijazna le ena ženska, stekla je za mano in me posadila na kenguruja. Rekla je neko čudno besedo in kenguru se je pognal v dir. Obrnila sem se in videla, da je morala zaradi mene umreti. Bila sem žalostna. Kenguru se je ustavil pred oceanom. Omedlela sem od groze. In ko sem se zbudila, sem bila v vodi. Potem me je rešila velika ladja Titanik. Tam je bilo zelo zabavno, a čez štiri ure se je začela potapljati. Pristala sem v ledeno mrzli vodi. Skoraj sem zmrznila, a zadnji trenutek je mimo mene prišel čoln. In tako sem prišla nazaj do strica. Bil je zelo zelo vesel, saj so zame že pripravljali pogreb. Jaz pa sem bila vesela, da sem postala del zgodovine.

Polona Janež, 4. b

**

V našem kraju se je pojavil tornado. Veter je bučal in bučal in kar naenkrat je našo hišo spulilo in kar naenkrat sem bil v Afriki. Na žalost je našo hiško uničil slon, ki je bil v mohtu. To je stanje, ki se zgodi do dvakrat na leto. V tem stanju je slon bolj agresiven. Poiskal sem jamo za zatočišče, a smola. Ta luknja je že pripadala medarskemu jazbecu. Ko se je vrnil, je bil zelo jezen. Dejal je, da je to njegov brlog in naj se poberem. Rekel sem mu, da naj mi prisluhne in mu povedal svojo zgodbo. Po tem je malo zagodrnjal in rekel, da lahko ostanem dva dni in da mogoče pozna nekoga, ki mi lahko pomaga. Dejal je, da ga kličejo Feniks in da živi na vrhu gore Himalaja. V dveh dneh sem nabral hrano, jazbec me je naučil, kaj je užitno in kaj ne, kako loviti in kako se skriti pred plenilci. Ko sem odšel, sem bil zelo nervozen. Ko sem prehodil kakih petsto metrov, sem zagledal pitona, ki davi opico. Udaril sem ga s palico in ga pregnal. Opica me je v zahvalo pospremila na pol poti in mi izdelala leseno sulico za obrambo proti plenilcem. Prišel sem na vrh gore in zagledal veličastno gorečo ptico, ki je bila velika tri metre. Vprašala me je: "Kaj potrebuješ, fantič?" Rekel sem: "Izgubil sem se, tornado je odnesel mojo hišo. Prosim, ponesi me nazaj domov." Feniks se je dvignil in rekel: "Skoči gor!" Skočil sem gor. Zaprl sem oči in ko sem jih odprl, sem bil doma. Družini sem skočil v objem, se zgrudil na tla in zaspal.

Svit Henigman, 4. b

Z družino smo odšli v Indijo. Tja smo šli, ker je mami tam našla službo. 14. 4. 2022 smo se odpravili na letalo. Vozili smo se 15 ur. Pristali smo in nismo vedeli, kje smo. Spraševali smo ljudi okoli nas. Nič nam niso povedali. Spoznali smo punco, ki je bila zelo prijazna do nas. Vprašali smo jo, zakaj ljudje ne govorijo. Povedala nam je, da so gluhi in slepi. Vprašala sem jo, zakaj so takšni. Rekla je, da so vsi ljudje postali gluhi leta 1983 in ona je prišla leto za tem v to deželo z bratom, sestro, očetom in mamo. Odšli smo do njene hiše. Spoznali smo njeno družino, vsi so bili zelo prijazni. Naslednji dan smo odšli na letalo. Mislili smo, da pelje nazaj v Slovenijo. Čez deset ur smo pristali v Avstriji. Pogledali smo, kdaj je naslednji let za Slovenijo. Videli smo, da je to čez 15 ur. Odšli smo v hotel. Pojedli smo kosilo in odšli v kino. Ko smo si ogledali film, smo šli na letalo. Bili smo zelo veseli, da gremo nazaj v Slovenijo.

Elena Đorđević, 4. b

O štirih mravljicah

Štiri črne mravljice so se odločile, da gredo gledat nogometno tekmo v London. Igrala bosta Chelsea in Manchester City za finale lige prvakov za mravlje. Odšle so na letališče v Ljubljano. Šle so na letalo, a mravljice niso videle napisa, kam gre to letalo. Mravljice so bile ob pristanku začudene, zakaj so v Parizu. Izstopile so iz letala. Videle so veličasten in ogromen Eiffelov stolp. Šle so nanj in videle so cel Pariz. Poskusile so najti letališče in letalo, ki gre v London in naposled so ga le našle. Podale so se na letališče. Končno so prišle v London in pohitele so na stadion. Kupile so vstopnice in sedele so čisto v prvi klopi. Chelsea je zmagal 1 : 0. Mravljice so šle srečne domov, saj so navijale za Chelsea.

Ožbej Šilc, 4. b

Nadaljevanje zgodbe Polonce Kovač Vezalkine sanje

*

Vezalka je bila zdaj zaprta v kozarcu. Kozarec je moral Peter kot hišno opravilo odnesti v shrambo, da bi si zaslužil pol ure računalnika. Vezalka je v shrambi skupaj s špageti samevala pet mesecev. Šele potem jo je vzela Petrova babica in odprla kozarec. Ker je imel Peter vezalke na čevljih za telovadbo, je od Petrovega potenja smrdela tudi vezalka in nato še špageti, ki so poleg smrdeče vezalke počivali pet mesecev. Petrovi babici se je zdelo, da so se spridili. Zato jih je vrgla v straniščno školjko. Vezalka je pa v še bolj smrdeči kanalziaciji, kot je bila sama, potovala prav do čistilne naprave. V čistilni napravi so ji filtri zmešali glavo. Nato je po čistih in dišečih ceveh potovala do morja, kjer je končno zagledala sonce. Plavala je v morju, nato pa jo je požrl morski pes. V njegovi notranjosti je videla zeleno vezalko in se z njo poročila. In tako sta srečno živeli v morskem psu. No, dokler ju ne bo prebavil!

Jakob Rus, 4.b

**

Črv je vezalko prišel rešit. Odprl je kozarec in vezalko potegnil ven. Skupaj sta si zgradila hišico na vrtu. Ko se je naslednji dan Peter prebudil, je zagledal čevelj brez vezalke. Odšel je ven in zagledal čudno, majhno hišico. Prijel je vezalko in si jo zavezal na čevelj. Črv se je prebudil in odšel za vezalko. Peter je prišel v šolo. Sezul si je čevlje in zaklenil omarico. Črv in vezalka sta poskušala odpreti vrata. Ko sta jih odprla, sta zbežala ven in se razgledala. Zagledala sta ljudi. Prišla sta v kuhinjo. Tam sta se skrila pod omaro, da ju ne bi opazili. Prišel je čas za šolsko kosilo. Videla sta Petra. Šla sta ven. Hotela sta poiskati pot domov. Ko sta prišla do ceste, sta jo prečkala. In od takrat ju nihče ni več videl. V nobenem mestu ali vasi in v vesolju tudi ne. Kaj mislite, kaj se jima je zgodilo?

Tea Pintar, 4. b

Mapine sanje

Nekje na polici v tretjem nadstropju je stala dokumentna mapa, ki je mislila, da je največ vredna, saj so bile v njej same pomembne stvari. A to si je samo domišljala. V njej so bile same stare slike Nikinega otroštva. Ko je spala, je sanjala, da je pospravljena v zlatem sefu. A nekoč so jo odnesli roparji. Hoteli so vzeti samo, kar je bilo v njej. Mapa si je tako želela, da bi se vse stvari v njej spremenile v risbice in da bi bila navadna mapa. Roparji so pozabili nanjo in jo po nesreči vrgli na njen domači balkon. Ko se je zbudila, je bila na balkonu, saj jo je listala Nika. Pokukala je vase in ugotovila, da je le navadna mapa.

Manca Jalovec, 4. b

Sanje peresa

Nekoč je živel fant, ki mu je bilo ime Kolja. Imel je pero, vendar zlomljeno. Zato mu je mami kupila novega. Kolja je bil zelo vesel, zato ga je položil v mehko in toplo peresnico, peresnico pa v mehko in toplo torbo. Tam je bilo tako mehko in toplo, da je pero zaspalo. Sanjalo pa je tole:

Bilo je v neki hiši in nekdo je pisal z njim. To je bil znamenit pisatelj. S peresom je napisal petdeset pravljič. Ko je pero ostalo samo na mizi, je začelo brati pravljičice. A ena pravljičica ni bila dokončana, zato je pero začelo nadaljevati zgodbo. Nadaljevalo jo je tri dni in tri noči. Pero je dokončalo to pravljičico. Potem je videlo še eno nedokončano pravljičico. Hotelo jo je dokončati, ampak mu je zmanjkalo bombic, zato je šlo iz hiše v trgovino. Potiho je šlo noter, bilo je temno, vendar je bila noč in zato ni bilo stražarjev. Hitro je šlo v omaro za bombice in položilo vase dve bombici. Premišljevalo je, kako naj gre čez cesto, če so tam avti, potem pa je videlo semafor. Šlo je domov, da nadaljuje zgodbo. Zgodba je bila dolga, pisalo jo je deset dni in deset noči. Ko se je zbudilo, je že bilo v šoli. Reklo je: "Dobre sanje so bile."

"Katere sanje?" ga je vprašal svinčnik. Pero je odgovorilo: "Velike sanje in zanimive sanje." In pero je začelo pripovedovati svinčniku.

Ko se je odmor končal, je Kolja začel pisati s peresom, vendar se ni zbudilo. Kolja ni naredil domače naloge, zato mu je pero napisalo domačo nalogo. In potem se je končno zares zbudilo.

Nicolai Cohanschii, 4. b

Nekoč je bila ... (poustvarjanje ob zgodbi Primoža Suhadolčana Ti kanta požrešna!)

★

Nekoč je bila ena knjiga. To ni bila navadna knjiga, ta knjiga je bila nekaj posebnega: ta knjiga je bila najbolj nevarna knjiga na vsem svetu. Tam je stala v knjigarni in čakala na nekoga pogumnega, da jo vzame s seboj domov. Nekega dne je v knjigarno prišel deček z imenom Aleksej. Razgledal se je po knjigarni. Na polici je zagledal rdečo knjigo. Šel je do nje in jo odprl. Začuda ga ni ugriznila. Prodajalec ga je začudeno pogledal. Videl je, da Aleksej s knjigo v roki prihaja do blagajne. Aleksej je knjigo kupil in jo že na poti domov hotel brati. Ko sta bila dovolj oddaljena od knjigarne, ga je knjiga ugriznila. Aleksej je zakričal in s krvavo roko stekel domov. Stekel je do mami Nadje in jo prosil, naj mu povije roko. Nadja mu jo je seveda povila in ga vprašala, kaj se je zgodilo. Aleksej ji je vse razložil. Nadja je bila zelo presenečena. Takoj je želela videti to knjigo. Odprla jo je in knjiga nje ni ugriznila. Aleksej je skomignil z rameni in šel v svojo sobo. Začel je brati knjigo. Minilo je kakšnih trideset minut in knjiga ga je pojedla. Pristal je v čudežni deželi. Bila je vsa rumenobela. Tam je bilo veliko črk, besed, stavkov in odstavkov. Aleksej jih je začel brati. Pisalo je, da ko bo prebral celo knjigo, bo lahko odšel iz nje. Bral jo je in bral in kar še vedno bral. Ko je prebral zadnjo besedo, se je pojavil v svoji sobi. Bil je zelo vesel. Tista nevarna knjiga je postala navadna. Aleksej jo je vrnil v knjigarno in njegova rana se je počasi zacelila. Verjemite mi, še zdaj ne mara brati knjig. In jih tudi ne bo.

Kim Oblak, 4. b

★★

Nekoč je živela kreda in to ni bila navadna kreda. Ta kreda je spreminjala barve. Nekega dne je v šoli z njo pisala naša učiteljica Ana. Ko je nehala pisati, je kredi postalo dolgčas. Ko je bila žalostna, je postala modra. In ko je padla s poličke za krede, je postala jezna in takrat je bila rdeča. Ko smo prišli iz športne dvorane, je bila kreda vesela in postala je rumena. Splezala je na poličko za krede in spet postala bela. Tako je bila ta kreda zelo uporabna, kajti ni nam bilo treba menjati barvnih kred. In nikoli se ni porabila. To je bila res posebna kreda.

Misliš, da jo imaš v razredu tudi ti?

Eva Korać, 4. b

Galerija likovnih izdelkov 4. b

Tai Levstek, 4. b

Manca Jalovec, 4. b

Polona Janež, 4. b

Tea Pintar, 4. b

Jakob Rus, 4. b

Aljaž Kaukovič, 4. b

Nina Prilesnik, 4. b

Domen Janež, 4. b

Zala Perušek, 4. b

Rebeka Zgonc, 4. b

Petarsko potovanje skozi čas

Rimljani in srednji vek. Kaj ima to skupnega in zakaj zdaj bereš o tem?

To sploh ni težko vprašanje! Samo v peti razred moraš priti, pa ti bo vse jasno.

Petarji so se namreč odpravili na potovanje skozi čas in se naučili preživeti v prazgodovinski jami, v rimski Emoni, na srednjeveškem gradu, v času prve knjige in protestantizma ter se na koncu vrnili nazaj v moderno dobo, v udobje svojega doma in šole.

In kaj je učence res pritegnilo?

Odlična rimska vojska seveda, pa tudi mogočni vitezi ter lepe princese.

Njihove ugotovitve?

Ali ste vedeli, da ...

- je bila rimska vojska ena najbolj organiziranih in discipliniranih vojsk do sedaj;
- je vojaško enoto, ki je bila strahopetna ali neposlušna, čakalo decimiranje (zdesetkanje) - razdelili so jih v skupine po deset, ti so izžrebali enega vojaka izmed njih in ga pretepli/ubili;
- se je navaden rimski vojak (pešec), imenoval legionar;
- so Rimljani razvili vojaško taktiko "želvin oklep";
- je rimski vojak skupaj z orožjem nosil tudi do 50 kg opreme oz. prtljage;
- je bila polovica plače rimskega vojaka sol, polovica pa denar;
- so rimski vojaki verjeli v več različnih bogov;
- so se nekatera naša večja mesta razvila iz rimskih vojaških taborov (npr. Ljubljana, Ptuj, Celje)?

In ali ste vedeli, da ...

- so fante plemiškega rodu v srednjem veku že od majhnega vzgajali za viteze (urili so se na tujem gradu, od 7. do 21. leta starosti);
- je viteška oprema tehtala med 40 in 50 kg;
- so grajske gospodične in gospe velikokrat igrale šah;
- na srednjeveškem gradu niso imeli kopalnic in tudi stranišča so bila zelo redka;
- je bilo v gradovih pravzaprav precej temačno in hladno (svetili so si z baklami in lojenkami);
- so za prekrivanje neprijetnega vonja uporabljali dišeče vodice;
- so na gradu plemiči večinoma pili le medico, vino in pivo;
- so v srednjem veku jedli organsko hrano;
- je bila povprečna življenjska doba ljudi okoli 35 let;
- je zaradi kuge (črne smrti) v srednjem veku umrlo približno 30-60 % evropskega prebivalstva?

No, petarji vse to vedo. Pa tudi, kako je bil oblečen in oborožen rimski vojak in kako so izgledali ter kaj so vsebovali gradovi. In še marsikaj drugega.

Učenke in učenci 5.a z razredničarko

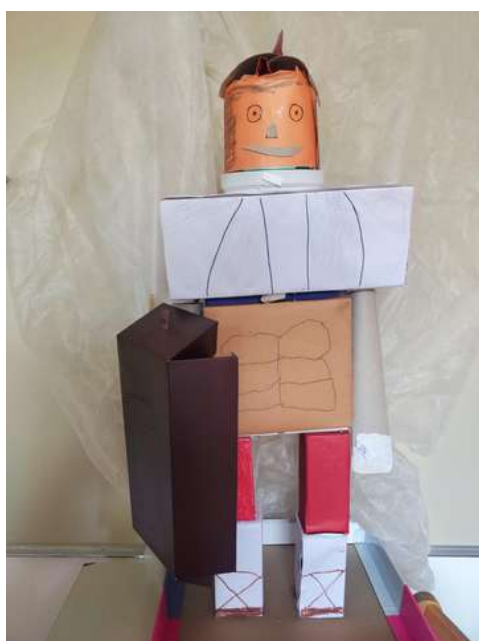
Galerija likovnih izdelkov 5. a

Iza Pirc, Manca Štupica, Nika Zbačnik, 5. a

Rok Krže, Nal Putre, Vito Vesel, 5. a

Tiberij Arko, Tobija Žabkar, 5. a

Lana Benčina Pintar, Zala Cvar, 5. a

Matej Krašovec, Maj Putre, 5. a

Rok Krže, Nal Putre, 5. a

Mija Cvar, Anela Kuduzović, 5. a

Iza Pirc, Nika Zbačnik, 5. a

Lana Dramac, Manca Štupica, 5. a

Monika Bačnik, Zala Zajc

Tiberij Arko, Tobija Žabkar

Matej Krašovec, Maj Putre, Vito Vesel

Lana Benčina Pintar, Zala Cvar

Mija Cvar, Anela Kuduzović

Časovni stroj

Nekega dne smo se s časovnim strojem odpeljale v prazgodovino. Ko je bila ura poldne, smo prispele. Vsi so nas gledali čudno. Drugi dan smo se odpravile v stari vek. Prispele smo v Jeruzalem. V hlevu smo zagledale Jezusa z Marijo in Jožefom. Ko smo se odpravljale v sedanjost, se je naš časovni stroj pokvaril. Neki gospod nam je pomagal popraviti stroj. Ker je imel časovni stroj premočno svetlobo, je oslepel. Same smo ga morale popraviti. Ugotovile smo, da stroj lahko popravimo s pesmijo, ki se glasi tako: "Okoli nas je puščava, kjer ne raste trava. Z nami je krava, zdrava". Stroj je začel delovati, zato smo se brez težav vrnile v sedanjost. Bile smo vesele in zelo ponosne, da smo lahko spoznale zgodovino.

Julija Pahulje, Ela Lavrič, Naja Košir, Kiara Lušin, 5. b

Potovanje v času

Nekega dne sva v kleti našli časovni stroj. Notri so bila sledeča navodila: "Ne spreminjaj preteklosti, ne ubijaj živali in ne vzbujaj pozornosti." Nastavili sva ga na leto 1918. Vsi ljudje so bežali in stroj naju je popeljal v Rothenburg. Videli sva Primoža Trubarja, obdanega s knjigami. Pisal je prvo slovensko knjigo Katekizem. Odločili sva se, da odideva v leto 6000 pr. n. št. Videli sva ljudi, oblečene v živalske kože. Izdelovali so orožje iz kamna. Bili so zelo spretni in natančni. Nato so odšli na lov, saj so postali lačni, ženske pa so pazile otroke. Živali so se nama zelo smilile, a tako je bilo v prazgodovini. Odšli sva na zadnje potovanje, v leto 400. Videli sva piramide in ugotovili, da so v njih pokopani ljudje. Odločili sva si jo pogledati znotraj. Bilo je srhljivo. Odšli sva domov in se odločili jutri odpotovati v nove boljše čase.

Kristina Škulj, Iris Mihelič, 5. b

Nori znanstvenik Grahek Grahovec in časovni stroj

Naš prijatelj Grahek Grahovec se je odločil izumiti časovni stroj. Poklical nas je po telefonu in nam rekel, da potrebuje pomoč. Odšli smo v njegovo noro delavnico. Dal nam je seznam stvari, ki jih potrebuje. Spisek je bil dolg kar 4m 1cm in 2 mm. Na njem je pisalo:

Potrebujem:

2 aspirina,
4 lekadole,
žabje krake,
lokvanj,
WC papir,
DIXI,
HD TV.

Ko smo prišli z opravkov, nas je odslovil. Čez en teden smo prispeli k njemu. Našli smo ga na kahlici. Hitro smo zlezli v stroj in zbežali pred kričečim znanstvenikom v plenici. Prišli smo v novi vek - leta 1800. Videli smo dojenčka Franceta Prešerna. Hitro smo odpotovali 300 let nazaj . Priča smo bili krvavi francoski revoluciji. Videli smo Jamesa Watta in njegov parni stroj. Odpotovali smo v leto 1939. Začela se je 2. svetovna vojna, ko je Adolf Hitler začel okupacijo na Poljsko. Nacisti so začeli okupacijo celega sveta. Vojak je hotel napasti, združili smo moči, ga odrinili in zbežali. Ko smo prišli domov, smo od hudega vzeli aspirin in lekadol.

Nejc Jaklič, Miha Oblak, Gal Modic; 5. b

Nori znanstvenik

Jaz znanstvenik sem nor,
takoj te v prazgodovino pošljem.
Potem pa v stari, srednji in novi vek,
vse gre hitro kakor tek.

Pošljem te v življenje megazavra,
če pa jezen sem,
v življenje tiranozavra.

Za konec vam še to povem,
da z mano res ni heca,
v kolosej vas pošljem,
na borbo z levom ali gladiatorjem.

Pošljem vas v rimski forum
ali v grški tempelj v Atenah,
da nikoli več ne boste
govorili o teh temah.

Luka Zabukovec, 5. b

Potovanje po zgodovinskih obdobjih

Danes sem se odločila,
da v časovni stroj bom stopila
in nastavila na čas,
ko ni bilo še nas.

Potovala bom v prazgodovino,
po mamutovo brazgotino
in v rimski čas,
ki se odvijal je pri nas.

V dobi kovin bom bogata,
morda celo zlata.
V starem veku obiščem piramide,
tam ne najdem nobene golide.

V srednjem veku spoznam,
da kovanec za 2 centa imam,
na njem pa knežji kamen je,
ki simbolni je nadvse.

Kar naenkrat najdem se med križarsko vojno,
jaz pa ne držim se bojno.

Hitro zbežim v novi vek,
kjer spoznam Kolumba,
prišijem mu dva gumba.
Popelje s svojo ladjo me
v lažno Indijo –
v odkrivanje Amerike.

Danes se bom borila,
obe vojni bom dobila.
Evropsko unijo bom ustanovila.
Slovenija se je osamosvojila,
ljudem svobodo dovolila.
Jaz pa sem se utrudila,
veliko tudi naučila.
Zdaj pa grem domov v grad ...
saj ne ... grem v svojo posteljo spat.

Nejka Gačnik, 5. b

Časovni stroj

Že mnogo let nazaj
pračlovek je živel.
V jami je sedel,
malo si je pel.

V tem trenutku si je tudi nekaj zaželel.

Prvo tisočletje,
drugi človek je živel.
V Rimu pri palači je sedel,
pesmi si je pel,
tudi on si je nekaj zaželel.

Tretji človek v srednjem veku je živel.
V grajskih ječah,
temnih ječah
se je bal in si pel:
"Jo, srednji vek, joj, srednji vek,
temačen si zares."

Četrti človek v novem veku je živel.
S Prešernom se je družil
in se res lepo imel.

Čez nekaj let,
nastal je sladoled.
V sončnih dnevih smo otroci hecali starše.
Ljudje so čisto pozabili
na tiste temačne, grozne čase.

Ota Mohorič, 5.b

Roševi dnevi 2022

Pišemo iz mehurčkov na Roševih dnevih 2022

V Celju je 30. 3. 2022 potekalo že 35. srečanje za mlade literate, imenovano po Franu Rošu – Roševi dnevi. Celodnevni program državnega srečanja je bil bogat in zanimiv. Udeležila sem se ga kot mentorica / urednica literarnega glasila Pišemo iz mehurčkov, ki smo ga v lanskem šolskem letu 2020/21 ustvarili pri neobveznem izbirnem predmetu Umetnost. Naše glasilo se je po izboru komisije v sestavi dr. David Bedrač, mag. Barbara Rigler in Miha Mohor uvrstilo med najboljša slovenska osnovnošolska literarna glasila: »Med osnovnošolskimi glasili pa je potrebno najprej izpostaviti dve, ki si gotovo zaslužita nagrado, saj sta vzoren primer, kako lahko učenci ustvarjajo in ustvarijo tudi v izjemnih okoliščinah, kakršne nam je narekoval čas karanten in dela (pouka) na daljavo.« Eno je bilo Portoroško glasilo Radi pišemo pesmi, drugo pa naše, Pišemo iz mehurčkov. V svoji utemeljitvi so člani žirije zapisali:

»PIŠEMO IZ MEHURČKOV

OŠ dr. Ivana Prijatelja Sodražica

Za podoben koncept (nastajanje med korono, ekološki - spletna objava, op. a.) gre tudi pri glasilu Pišemo iz mehurčkov, pri čemer nas analogija z Župančičevimi Mehurčki usmeri v prostor otroškega, radoživega, iskrivega in ustvarjalno neobremenjenega. Četudi gre v tem primeru za drugačne, tiste druge mehurčke, ki so nas v času najhujših faz epidemije v resnici omejevali, zapirali in »dušili«. Prav zato je še toliko pomembnejše, da se torej učencem pokaže možnost, da se lahko izrazijo skozi literarno ali kako drugo obliko umetnosti – in da morebiti tudi tako premestijo določene stiske. To je vzor(č)en primer glasila, ki pa navdušuje tudi s svojo barvitostjo in otroško toplino, doseženo skozi raznolike literarne izpeljave, žanrske pestrosti, preproste likovne dodatke in besedila, napisana na roko.«

Čestitamo avtoricam in avtorjema, ki so večinoma na daljavo (srečevali smo se vsak teden prek MS Teams-ov), nekaj pa tudi v živo vse leto pisali pesmi, zgodbe, stripe, risali, se igrali z besedami: Lana Benčina Pintar, Mija Cvar, Nejka Gačnik, Kiara Lušin, Ota Mohorič, Manca Štupica (lanske četrtošolke), Neja Mehič Kersnič, Kiara Oblak, Teja Petković, Pia Vesel, Zara Vesel (lanske petošolke) in Matej Kavov, Enej Mihelič, Neja Prilesnik (lanski šestošolci). Kdor bi želel pokukati v naše glasilo Pišemo iz mehurčkov, jih lahko najde na spletni strani OŠ Sodražica, v zavihku Šolsko glasilo.

Celodnevna prireditev Roševi dnevi 2022 je obsegala dopoldansko delavnico za mentorje z voditeljico bralnih klubov Ksenijo Medved, z literarno delavnico za izbrane avtorje (osmo- in deveto-šolce) s pisateljem Damijanom Šinigojem, nadaljevala se je z obiskom hiše, kjer je živel Fran Roš, otvoritvijo razstave nagrajenih glasil v osrednji Knjižnici Celje ter se zaključila s slavnostno prireditvijo s podelitvijo nagrad petim zmagovalnim osnovnošolskim avtorjem ter mentorjem najboljših glasil, ki je potekala v Glasbeni šoli Celje.

Naj živi otroška ustvarjalnost in še na mnoge pesmi, zgodbe, stripe in pravljice mladih literarnih snovalcev!

mag. Ana Porenta

Kiara Oblak, 6. b

Pustolovščine v Beli krajini

27. 5. 2022 smo se 6. in 7. razredi odpravili na ekskurzijo v Belo Krajino. Z avtobusom smo se učenci šestega razreda najprej odpeljali v Jelševnik, kjer smo spoznali črno človeško ribico. Z odkrivanjem različnih organizmov smo preverili čistočo vode, nato pa smo preko kamere opazovali notranjost jame, da bi videli črno človeško ribico. Nismo imeli sreče, zato smo jo lahko videli le na posnetku in fotografijah. Naučili smo se nekaj o njenem izgledu, prehrani in ogroženosti.

Z avtobusom smo se nato odpeljali še v Krajinski park Lahinja. Tam smo najprej spoznali nekaj starih predmetov, ki so jih našli zgodovinarji, nato pa smo si ogledali staro kmečko hišo in spoznali njene značilnosti ter stare navade in običaje. Preizkusili smo se v nošenju škafova z vodo na glavi in se nato sprehodili po močvirnatih tleh do ptičje opazovalnice.

Ta ekskurzija se mi je zdela zelo zanimiva in poučna. Upam, da se bomo v prihodnosti lahko udeležili še več podobnih izletov.

Loti Henigman, 6. a

Izlet v Belo Krajino

Z avtobusom smo se odpeljali v Belo Krajino. Po dolgi poti smo končno prispeli v krajinski park Lahinja. Tam smo s posebnimi žličkami iz vode lovili živali. S pomočjo določevalnega ključa in lup smo ugotovili, katero žival smo ujeli. Po opravljenem delu smo dobili učne liste in skicirali živali. Nato smo se odpravili do nahajališča močerila. Ko smo opravili z delom, smo se odpravili k avtobusu in si šli ogledat stare stvari in hišo. Ogledali smo si, kako so včasih vodo prenašali od izvira do doma. Videli smo tudi stara orodja. Po končanem ogledu in izletu smo se odpravili nazaj v šolo. Ta naravoslovni dan je bil zelo zanimiv in poučen.

Luka Anić, 6. a

Galerija likovnih izdelkov 6. a

Ajša Oman, 6. a

Loti Henigman, 6. a

Lina Žlindra, 6. a

Luka Anić, 6. a

Tinkara Arko, 6. a

Leila Starc, 6. a

Lipicanec

Lipicanec je slovenska avtohtona pasma konj. Vzrejen je bil v Lipici. Ali je bil kdo med vami že tam? Danes lipicance vzrejajo še v Avstriji, Italiji, Romuniji, na Hrvaškem, Češkem, Slovaškem in na Madžarskem.

Žrebci so visoki od 155 do 158 cm, kobile pa so manjše. Lipicanci imajo srednje veliko glavo in velike temne oči. Njihova ušesa so srednje velika. Vrat imajo mišičast in srednje dolg. Njihove noge so močne. Zaradi močnih zadnjih nog se lahko dobro vzpenjajo in poskakujejo.

Lipicanci so plodni. Brejost kobile traja 11 mesecev. Skoti enega žrebička, ki je črne barve. Z leti postajajo lipicanci vse bolj svetli, po petih do sedmih letih posivijo.

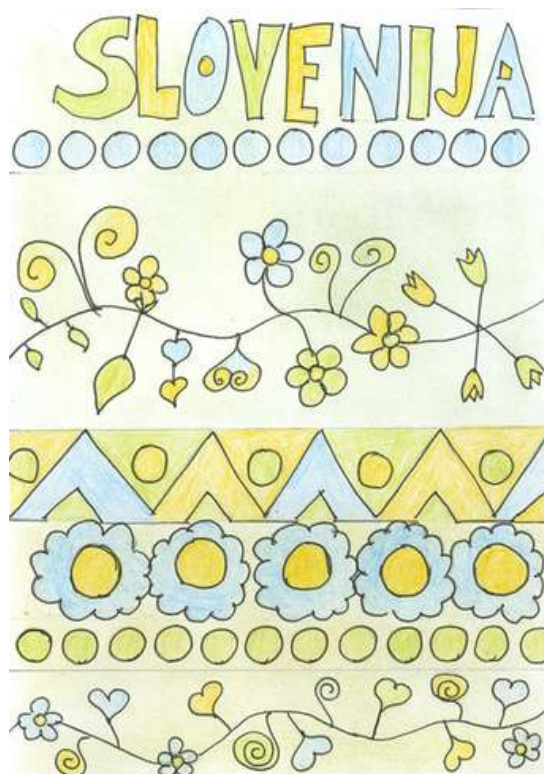
Lipicanci so rastlinojedi. Jedo seno, oves, travo, korenje, sadje in sladkorne kocke.

Pasma je bila osnovana leta 1580 na slovenskem Krasu, ki je takrat pripadal Habsburški monarhiji.

Kot zanimivost vam lahko povem, da konjsko kopito sestavlja en sam prst. Lipicanec je upodobljen na slovenskem kovancu za 20 centov. Lipicanec ni pravi beli konj, samo posivi. Živi do 30 let. Na svetu je še okrog 12.000 lipicancev.

Primož Žgajnar, 6. b

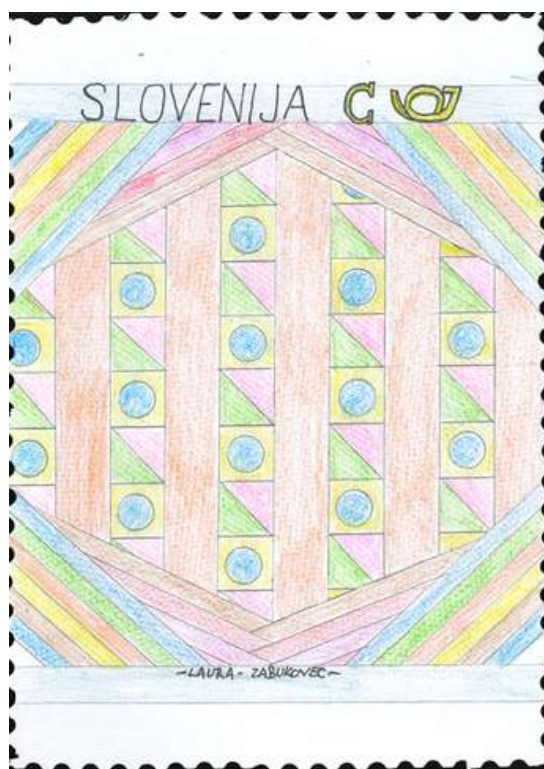
Galerija likovnih izdelkov 6. b

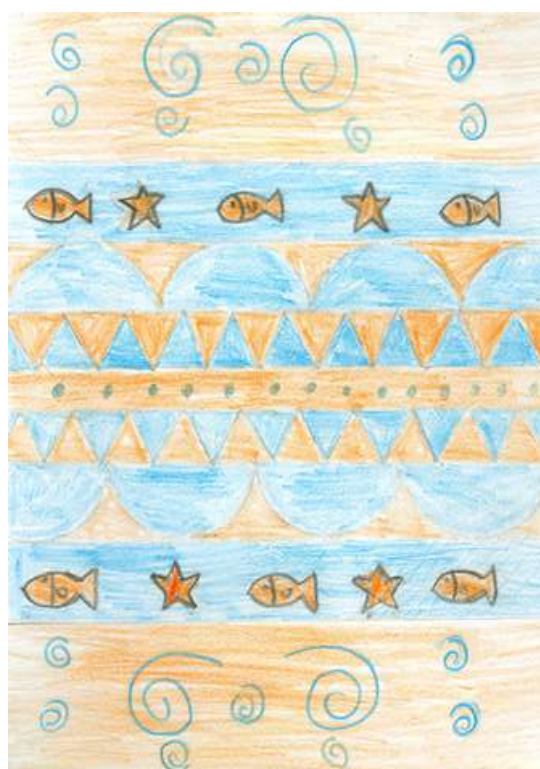
Kiara Oblak, 6. b

Tamara Gornik, 6. b

Laura Zabukovec, 6. b

Doris, Pucelj, 6. b

Tjaša Oražem, 6. b

Doris Pucelj, 6. b

Zara Vesel, 6. b

Nova učiteljica v letošnjem šolskem letu

V letošnjem šolskem letu smo dobili novo učiteljico za zgodovino, geografijo in domovinsko kulturo in etiko, ki poučuje na predmetni stopnji. Da bi učiteljico Nino Rojec spoznali še na drugačen način, smo ji zastavili nekaj krajših vprašanj:

Kako ste se počutili, ko ste prišli na našo šolo?

Ko sem prišla na vašo šolo, sem se počutila dobro. Pripravljena na nove izzive, ki mi jih bo ponudilo novo šolsko leto.

Ali vam je všeč na naši šoli?

Na vaši oziroma naši šoli mi je zelo všeč.

Kaj bi spremenili na šoli?

Trenutno nimam kakšnih velikih želja po spremembah. Torej ne bi spreminjala nič. Vsaj zaenkrat.

Kakšen je bil vaš prvi šolski dan?

Prvi šolski dan je bil stresen. Pa tudi drugi in tretji. Stopiti sem morala v kar nekaj novih razredov, spoznati veliko novih učencev. Bilo je toliko novih obrazov, da sem kar nekaj časa potrebovala, da sem se naučila vseh imen in spoznala vsakega posebej.

Špela Petročnik in Ajda Mihelič, 7. a

Šola v naravi v Hotelu Rozka na Krvavcu

✱

Konec novembra smo šli sedmi razredi v šolo v naravi na Krvavec.

Ko smo prispeli, smo morali kovčke nositi po stopnicah, da smo prišli do sob. Prvi dan je bil sproščujoč. Prepakirali smo in šli na kosilo. Po kosilu smo imeli smučanje in na koncu počitek pred večerjo. Zvečer smo hodili in takoj, ko smo prišli nazaj, smo imeli igre. Ob 22.00 smo že morali spati.

Naslednje dni smo imeli zjutraj pospravljanje sob in nato zajtrk. Po zajtrku so prišli ocenjevat sobe. Nato smo se morali obleči kombinezone in odšli smučat. Po kosilu smo reševali učne liste. Čakala nas je še ena ura smučanja in večerja. Po večerji smo imeli pohod, nato pa igre, filmski večer, čas za telefon in tako naprej. To se je ponavljalo do konca tedna.

Tam so bili zaposleni zelo prijazni. Meni je bila vseč hrana in tudi smučanje je bilo zelo dobro. Zabavno je bilo, ker me nismo imele tuša in smo se morale iti tuširat k puncam iz druge sobe. Ostali niso smeli hoditi po sobah, samo me smo lahko. Preden smo šle spat, je bilo vedno zanimivo, saj smo se pogovarjale, gledale televizijo in se tuširale.

To je bila zame najboljša šola v naravi. Moja največja preizkušnja pa je bila, da sem se naučila smučati. Ob koncu smo dobili še čipse od gospe, ki dela v hotelu Rozka. Z novimi izkušnjami smo se odpravili proti Sodražici.

Veronika Bačnik, 7. b

✱✱

6. 12. 2021 smo šli na Krvavec v šolo v naravi. Ko smo prispeli, smo se z gondolo odpeljali do smučišča in hotela. Hotel je bil kar dober. Razdelili smo se v sobe po trije, štirje in pet. Najprej smo pojedli kosilo. Potem smo si naredili smuči in šli smučat. Razdelili smo se v štiri skupine. Smučali smo tri ure. Sledila je večerja in večerni pohod, na koncu pa še družabne igre po sobah.

Zjutraj, ko smo se zbudili, smo pojedli zajtrk. Po zajtrku smo šli smučat za tri ure. Nato smo pojedli kosilo. Kosila so bila zelo dobra. Po kosilu smo se odpravili smučat, po smučanju smo se vrnili v sobe in jih pospravili. Pred večerjo smo reševali učne liste, po večerji pa smo šli na sprehod. V sredo smo zvečer igrali kviz po skupinah. V četrtek pa smo pred večerjo gledali film. Po filmu in večerji smo se skoraj vsi zbrali v naši sobi in se igrali »flašo resnice«. Bilo je zelo dobro in zabavno. V petek smo smučali samo zjutraj. Potem smo spakirali in pojedli kosilo. Z gondolo smo šli dol in se z avtobusom odpeljali domov.

Maja Arko in Tina Zajc, 7. a

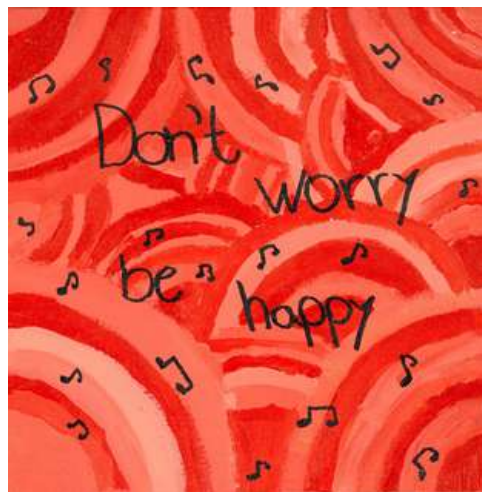
Utrinki šole v naravi na Krvancu

Galerija likovnih izdelkov 7. a

Neja Prilesnik, 7. a

Tina Zajc, 7. a

Lija Putre, 7. a

Nika Gornik, 7. a

Aljaž Zajc, 7. a

Anže Jaklič, 7. a

Anja Pogorelc, 7. a

Enej Mihelič, 7. a

Galerija likovnih izdelkov 7. b

Anja Marolt, 7. b

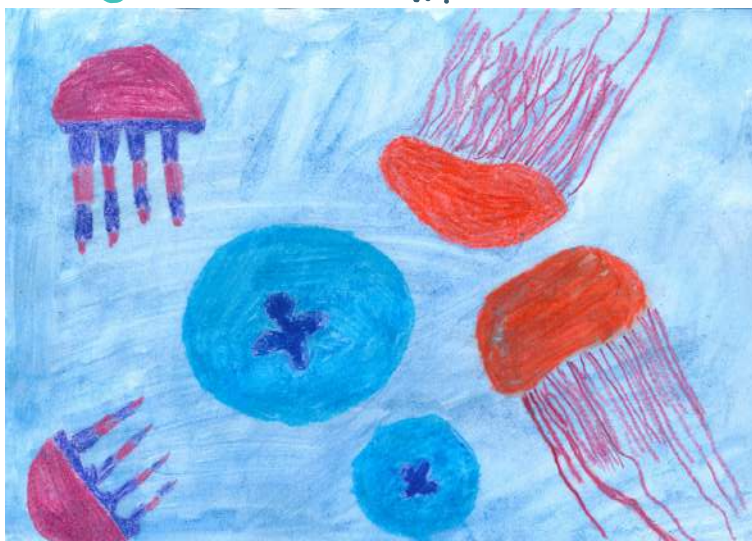
Kaja Zajc, 7. b

Sanja Petković, 7. b

Veronika Bačnik, 7. b

Veronika Bačnik, 7. b

Maria Cohanscaia, 7. b

Dominik Pahulje, 7. b

Intervju s Francetom Prešernom

Smo v obdobju romantike, leta 1830. V Kmetijskih in rokodelskih novicah je izšla Prešernova pesem Povodni mož. V nadaljevanju bomo opravili intervju s Francetom Prešernom, največjim pesnikom svojega časa.

V: Dober dan, gospod Prešeren. Hvala, ker ste se udeležili intervjuja. Nam poveste, kakšno je bilo vaše otroštvo?

F.P.: Rodil sem se kot tretji otrok 3. 12. 1800 v Vrbi na Gorenjskem. Doma so me imeli zelo radi, saj sem se rodil prvi sin. Obiskoval sem osnovno šolo v Ribnici ter bil vpisan v Zlato knjigo. Obiskoval sem tudi licej v Ljubljani.

V: Pravkar je izšla nova pesem Povodni mož. Kakšna vrsta pesmi je to in komu ste jo namenili?

F.P.: To pesem sem posvetil moji prvi ljubezni Zaliki Dolenc. Napisal sem jo iz žalosti, ker me je zavrnila. Ta pesem je balada.

V: Nam poveste še kaj več o značilnostih balade?

F.P.: Seveda. Za balado je značilno mračno vzdušje in tragičen konec. To dvojce sem uprizoril v pesmi z gromenjem in vršenjem vetra. Na koncu povodni mož in Urška plesaje skočita v Ljublanico. Upošteval sem tudi dvogovor. V pesmi se pogovarjata samo povodni mož in Urška.

V: Nam poveste še kaj o pesmi Povodni mož? O čem govori?

F.P.: Pesem govori o lepi deklici Urški, ki rada speljuje fante dekletom in ženam. Neko nedeljo pa na Starem trgu Urška zagleda na plesu povodnega moža, lepega mladeniča. Skupaj zapešeta tako urno in hitro, da nazadnje kar plesaje skočita v valove Ljublanice.

V: Zanimiva pesem. Ampak Zala ni bila edina ljubezen v vašem življenju. Nam poveste še kaj o Ani Jelovšek?

F.P.: Ona je zelo živahno dekle. Obljubil sem ji, da se bova poročila. Posvetil sem ji pesem Nezakonska mati.

V: Ste izjemen pesnik. Nam opišete še kakšno pesem?

F.P.: Napisal sem tudi pesem, ki je odgovor Jerneju Kopitarju. On je namreč predlagal, naj pišem zahtevne pesniške oblike v nemščini. Naslov je Apel in čevljar. Malo sem se iz njega ponorčeval. Omenil sem ga kot smolca, čevljarčka in moža kopitnega.

V: Modri ste gospod Prešeren. Kaj pa prijatelji?

F.P.: Imam zelo dobre prijatelje. To sta Andrej Smole in Matija Čop. Zelo mi svetujeta v Življenju.

V: Še zadnje vprašanje. Kakšen je vaš cilj, kaj še hočete doseči?

F.P.: Rad bi odprl svojo odvetniško pisarno. Upam, da mi bo uspelo.

V: Hvala, ker ste z nami delili del svojega življenja.

Iza Debeljak, 8. a

Ema Zbačnik (8. a) in Veronika Košmrlj (8. b)

Galerija likovnih izdelkov 8. a

Maks Gregorič, 8. a

Manca Levstek, 8. a

Neja Car, 8. a

Iza Debeljak, 8. a

Nika Cvar, 8. a

Miha Ogrinc, 8. a

Galerija likovnih izdelkov 8. b

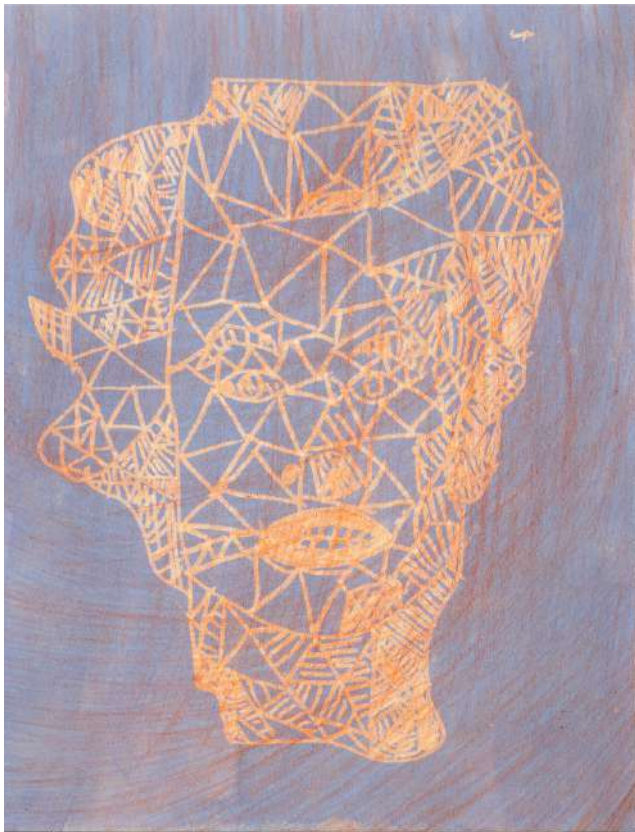
Mark Adamič, 8. b

Aleks Zgonc, 8. b

Veronika Košmrli, 8. b

Miha Kuhelj, 8. b

Eva Mihelič, 8. b

Julija Perovšek, 8. b

Šola v naravi

Dne 13. 12. 2021 smo se odpravili v šolo v naravi. Kot učenec devetega razreda bi vam rad predstavil, kako smo se imeli.

Ob 7:30 smo se odpravili proti ČŠOD Kavka, ki se nahaja nad Kobaridom. Vozili smo se kar dolgo, saj se nahaja daleč od nas. Na poti tja smo spali, poslušali glasbo in se zabavali. Ob 13:00 smo prispeli v zakoten, vendar lep del Slovenije, kjer se nahaja ČŠOD Kavka.

Ob našem prihodu nas je sprejel oskrbnik in učitelj, ki nas je zabaval naslednjih pet dni. Razložil nam je pravila, povedal, v kateri sobi smo in kakšen bo program za prvi dan. Ko smo se ga naposlušali, smo se preobuli v copate in zdrveli v naše sobe. V vsaki sobi nas je bilo približno pet sošolcev, seveda punce in fantje ločeno. V sobah smo se namestili in šli na kosilo. Po kosilu smo dobili navodila za naprej.

Prvi dan je potekal bolj na lahkó. Vsak dan smo imeli zajtrk, kosilo in večerjo. Naslednji dan, torej v torek, smo se razdelili v dve skupini in prešli na delavnice. Ena skupina je imela lokostrelstvo, druga pa lutkovne delavnice. Po pravici povedano sem se na lokostrelstvu zabaval, na lutkovnih delavnicah pa ne toliko.

Naslednji dan smo pojedli zajtrk in spet poslušali program. Spet smo bili razdeljeni v dve skupini, ena skupina si je šla ogledat jamo, druga pa se je učila o prvi pomoči. Najbolj mi je bilo zanimivo v jami, a tudi prva pomoč ni bila slaba.

V četrtek je bil zaključni dan. Po zajtrku smo se odpravili na pohod s krpljami. Bilo je zabavno. Po kosilu smo imeli igre na snegu, zvečer pa smo si ogledali film Mr. and Mrs. Smith. Bil je osupljivo dober film. Po filmu smo se odpravili spat.

Na dan odhoda smo se zbudili normalno, torej ob 7:00. Dobili smo tako imenovane Lunch pakete oziroma paket hrane v veličini kosila. Ko smo se spakirali, smo se odpeljali iz tega zakotnega dela sveta, ki pa ima zelo lep razgled na Gorico in v daljavi se vidi tudi morje. V Kobaridu smo si ogledali Muzej prve svetovne vojne in se sprehodili po kraju. Okoli desete ure smo se odpravili domov in prispeli okoli štirinajstih.

V tej zadnji šoli v naravi sem se, iskreno povedano, imel zelo lepo in bi jo z veseljem še ponovil.

Izak Oražem, 9. a

*Utrinki šole v
naravi 9. a*

POMLAD

Ko zunaj drevje cvete,
ko čebele že brenče,
ko kmetje se že veselijo,
in rože že cvetijo ...

Ko zunaj že vse zeleni,
se trava v vetru zavrti.
Gore so v soncu lepe,
planinci v gore hode.

Ko se zunaj že poletje budi
in Bistrica še ledeni,
ko otroci se zunaj pode,
traktorji pa brenče ...

Takrat pa prihiti,
nas na hodniku ulovi,
učitel'ca slovenščine
s testi celoletnimi.

Nik Petrič, 9. a

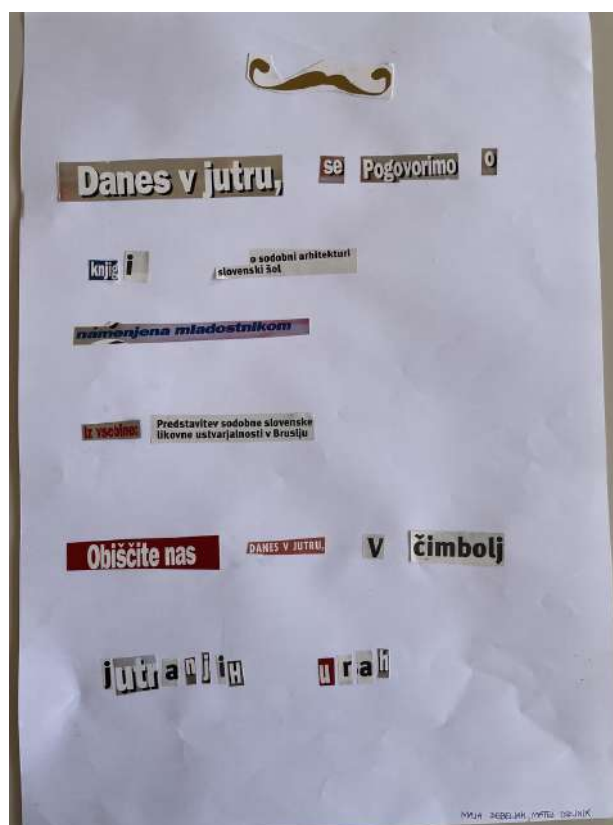

Anej Mehmedović in Nik Petrič, 9. a

Izak Oražem in Aleksander Košir, 9. a

Maja Debeljak in Matej Osojnik, 9. a

1 2 ~~3~~ 4 5 6

~~1~~ 2 3 4 5

π

1 2

1 2 3 4

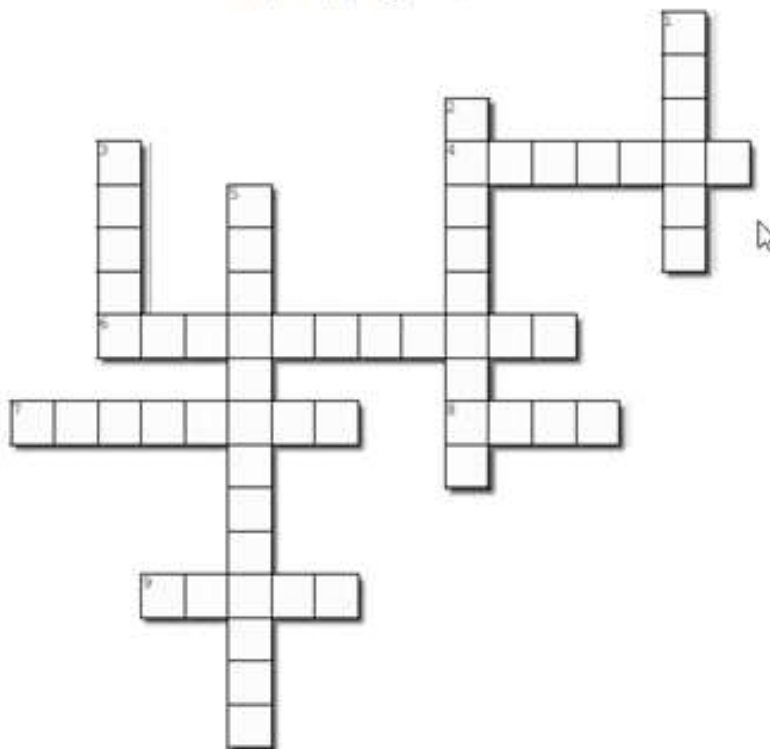

~~1~~ 2 ~~3~~ 4 5 6

Lana Oblak, 9. a

ime: _____

Izpolni spodnjo križanko

Ustvarjeno s pomočjo Izdelovalca križank na TheTeachersCorner.net

Čez

4. višji uspeh
6. učitelj ocenjuje z besedami
7. med testom s pijateljem ...
8. najnižja ocena
9. dan, ko ni pouka, in gremo z avtobusom na ...

dol

1. po petku je
2. konec šolskega leta
3. ko si pred tablo
5. domača ...

Laura Zajc in Hanna Kordiš, 9. a

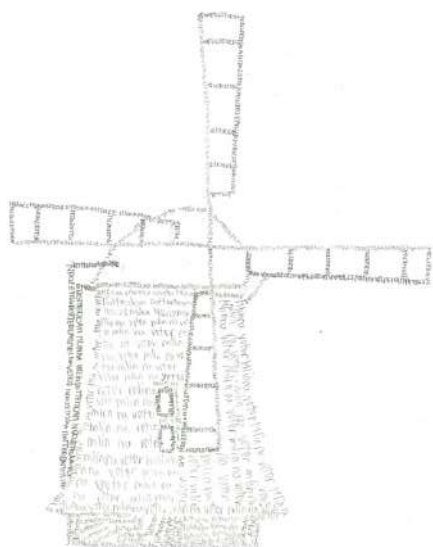
Galerija likovnih izdelkov 9. a

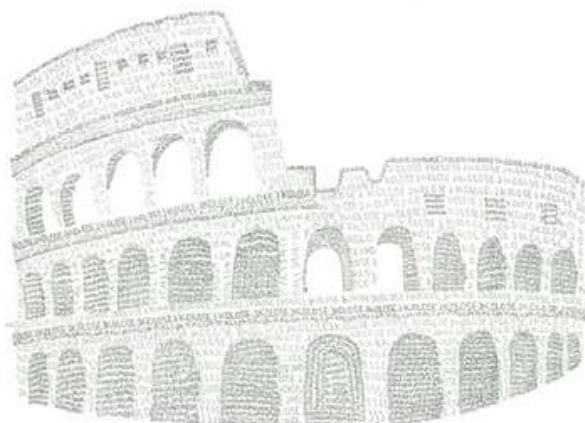
Tilen Adamič, 9. a

Jerca Piršič, 9. a

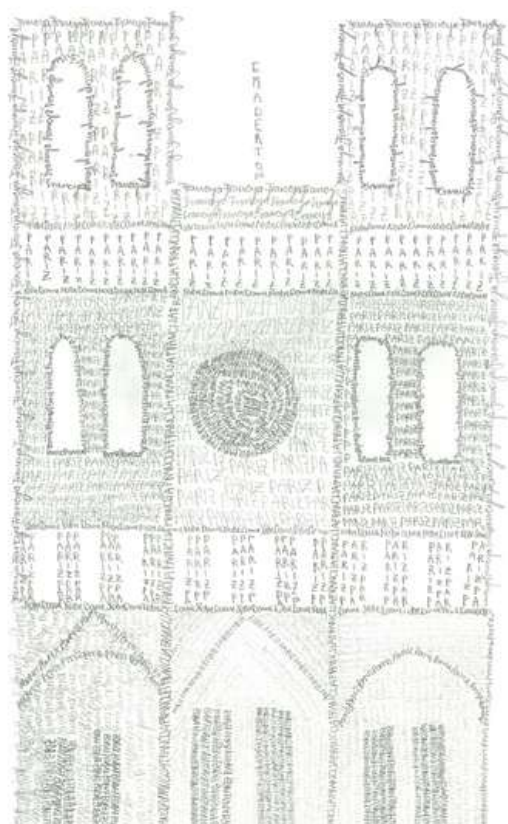
Zala Kovačič, 9. a

Zina Lovšin, 9. a

Zala Zabukovec, 9. a

Jana Turk, 9. a

Devetošolci se poslavljajo "BOLJ MODRI KOT NJIHOVE MAJICE"

Prva vrsta (od leve proti desni): Izak Oražem, Matej Osojnik, Aleksander Grčman Košir, Lana Oblak, Glorija Lušin, Hanna Kordiš, Jana Turk, Maja Debeljak, Zala Zabukovec, Timotej Arko in Zina Lovšin.

Zadnja vrsta: Matic Vesel, Jan Košir, Tilen Adamič, Anej Mehmedović, Laura Zajc, Matic Lavrič, Zala Kovačič, Sara Lavrič, Jerca Piršič, Tjaša Šijanec, Lana Arko in Nik Petrič.

"Mladost je kot vihar, ki te utrdi,
da se postaviš na lastne noge;
je ogenj in je žar, ki v njem se v moči prerodiš.
Kot mali ptič vzleti šele, ko pahnjen je v nevarnosti tega sveta,
tako razprem peruti naj, ko težka kdaj bo pot ..."

(Blaž Podobnik)

Dragi devetošolci.

Naj bo vaš korak odločen, ko boste stopali po zahtevnejših poteh. Sicer pa razprite peruti, da vas veter ponese nad čeri.

Srečno!

Uredništvo šolskega glasila

